

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 82

Het Huwelijksbureau

10 cents.
België 25 Centimes

„Oplichter, dief....!” Angelika hapte naar lucht, zodoende haar verloofde, inspecteur Baxter, een oogenblik de gelegenheid latend, zich te verdedigen.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

.....
Kodak-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Kodak* handboekje No. 3 bij

□ □ **E. FISCHER** Jr. □ □
88, GELDERSCHEKADE :-: AMSTERDAM

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”
Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.
Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben diend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Baxter wil trouwen.

De chef van Scotland Yard, politie-inspecteur Baxter, stond, gekleed in onderbroek en op pantoffels, midden in zijn slaapkamer en keek radeloos om zich heen.

„Verduiveld!” vloekte hij tusschen de opeengekleemde tanden, „waar zijn nu weer die vervloekte overhemdsknoopjes gebleven? Elken morgen, als ik mij wil kleeden, zijn ze weg!

Als dat zoo doorgaat, word ik krankzinnig!”

En zonder aan zijn onvoltooid toilet te denken, trok hij de deur open, die van zijn slaapkamer naar de gang voerde.

„Angelika!” schreeuwde hij in de richting van de kamer zijner huishoudster.

Niets bewoog.

„Angeeeelikaaaa!!!” — — — —

Zijn stem had een doode weer in het leven kunnen roepen.

Maar zijn huishoudster scheen zich niet te overhaasten om hem te antwoorden. En Baxter moest nog eenige keeren haar naam zoo luid mogelijk roepen, voordat haar omvangrijke gestalte zich langzaam in de opening der keukendeur vertoonde.

De inspecteur van politie ademde verlucht, toen hij haar eindelijk zag.

„Angelika, wel verduiveld, ik ben totaal heesch! Zit je op je ooren? Of denk je, dat ik het prettig vind om voor jouw plezier hier in de koude, tochtige gang een doodelijke verkoudheid op te loopen?”

De huishoudster bleef kalm.

„Dan hadt gij eerst uw broek aan moeten trekken”, merkte zij bedaard op. „En bovendien” — zij zette een beleedigd gezicht — „het geeft toch ook geen pas om u zoo in Adams costuum, in een blauwe onderbroek, voor mij te vertoönen. Ik zou wel eens willen zien, hoe gij het zoudt vinden, als ik zoo bij u kwam!”

De chef van Scotland Yard verwijderde zich met een grooten sprong van de deur naar het midden der kamer.

„Om 's hemels wil, Angelika!” stamelde hij.

Daarom sloeg hij, om verder onheil te voorkomen, snel een zijden deken om zich heen en nam in een hoek van de canapé plaats — juist op het oogenblik, toen de bejaarde Angelika zijn kamer binnen kwam.

„Wat is er eigenlijk aan de hand, inspecteur? Wat scheelt er aan?” vroeg zij vriendelijk, terwijl zij de deur achter zich sloot.

Baxter trok de deken vaster om zich heen en richtte zich vol waardigheid op in het hoekje van de sofa.

„Luister eens, Angelika,” zoo begon hij op gestren-

gen toon, „reeds meer dan een half uur zoek ik weer naar mijn hemdsknoopjes, zonder dat ik ze kan vinden. In alle kasten en laden heb ik gekeken, op den vloer heb ik rondgekropen als een vl., als een slak, al mijn zakken heb ik omgekeerd. Maar ik kan die ellendige knoopen niet vinden.

Ik kan ze niet vinden, Angelika. Ik ben er duizelig van, want bij al dat bukken stijgt mij het bloed voortdurend naar het hoofd.”

Hij keek haar aan met een doordringenden blik, wat echter blijkbaar weinig indruk op haar maakte.

„En als dit nu een uitzondering was, dan zou ik er nog niets van zeggen. Maar — Angelika! — Er verloopt geen enkele morgen, waarop niet het een of ander aan mijn toilet ontbreekt, nooit kan ik mij 's morgens op straat wagen zonder de risico te loopen, door de voorbijgangers bespot te worden.

Elken morgen besteel ik op die manier, om zoo te zeggen, den koninklijken dienst een vol half uur.

En mijn geweten zegt mij dat de oorzaak van dat alles gij zijt — gij, Angelika, met uw ontzettende slordigheid en wanorde!”

De slordige Angelika vouwde vreedzaam haar vleezige handen over het ronde buikje.

„Zoo!” sprak zij langzaam, „dus ik ben de schuldige?”

Haar onverstoorbare kalmte ergerde den politie-inspecteur.

„Ja zeker!” riep hij uit, „want als gij u een beetje om mijn huishouden wildet bekommeren, als gij ook maar een klein beetje belang stelt in mijn welzijn, zou er hier niet elken morgen zoo'n schandelijke wanorde heerschen, dat zou onmogelijk zijn, dat verzeker ik je — totaal onmogelijk!”

„Schandelijke wanorde hebt gij gezegd!” sprak Angelika op een toon, alsof zij de verklaring van een misdadiger herhaalde.

„Een rommelzooi!” schreeuwde Baxter woedend, „dat is de eenige goede uitdrukking voor je huishouding. Als je er soms zelf een ander woord voor hebt, mij goed, maar ik blijf bij mijn meening!”

En zonder aan zijn onderbroek te denken, sprong hij op, greep de deken met beide handen en wierp ze in een hoek van de canapé.

Met groote stappen liep hij in de kamer heen en weer.

Hoofdschuddend keek Angelika eenige oogenblikken naar haar heer.

En juist, toen hij vlak voor haar bleef staan en diep

adem haalde om haar met nieuwe verwijten te overladden, sprak zij nadenkend:

„Weet gij, hoe gij er uitziet? Als een ooievaar in de salade. En gij behoeft volstrekt niet in zoo'n snel tempo door de kamer te loopen. Als gij langzaam loopt komt gij er immers ook.”

De politie-inspecteur van Scotland Yard maakte een beweging alsof hij haar bij de keel wilde grijpen.

„Het gaat jou niets aan of ik vlug of langzaam loop, jij brutaal schepsel!” raasde hij.

„Ik heb vandaag zin om vlug te loopen. En daarom loop ik vlug!”

„Dan moet gij dat ook maar doen, als gij straks naar uw bureau gaat, dan haalt gij het halve uur wel weer in,” antwoordde de huishoudster op den gemoedelijksten toon van de wereld.

„En verder,” bij die woorden maakte zij de banden van haar blauw keukenschort los en hield het hem voor — „als gij misschien den ganschen dag in de onderbroek voor mij wilt rondloopen, doe dan tenminste mijn schort voor. Gij ziet er uit als een gek.”

De uitdrukking van inspecteur Baxter's gelaat werd gestrenger dan ooit.

Hij nam zijn geelzijden deken weer op, wierp zich deze op schilderachtige wijze om en ging achter de tafel staan, waarop het nog niet gebruikte ontbijt stond.

Hij sprak nu zeer rustig en kalm, maar zijn stem klonk dof.

„Angelika!

Ik bemerk, dat je niet alleen grenzeloos onbeschaamd bent, maar ook ongeneeslijk krankzinnig.

Want anders zou het niet mogelijk zijn, dat je van mij, den beroemdsten politie-inspecteur van Londen, durfde beweren, dat ik er uitzie als een gek — ik, inspecteur Baxter!”

Zijn stem klonk heesch.

„Weet je niet, dat ik je zou kunnen aanklagen wegens belediging van een beambte en dat je verscheiden jaar gevangenisstraf zoudt krijgen?”

Angelika maakte een afwerende handbeweging.

„Ach, onzin,” meende zij, zonder eenigen eerbied, „verscheiden jaar gevangenisstraf. — Gij moet vroeg opstaan, om mij voor den gek te houden! Ik laat mij door u niet bang maken!”

De beledigde heer sprak zeer uit de hoogte:

„Dat zal voortaan ook niet meer noodig zijn, want ik geef je bij dezen uw ontslag.

Ik zal je vanavond, als mijn dienst is afgelopen,

je salaris over de volgende maand uitbetalen. Daarna kan je je boeltje pakken en gaan, waarheen je wilt!"

Juffrouw Angelika vouwde de handen en keek hem aan.

„Goddank!" antwoordde zij met een diepen zucht. „Dat is het eerste verstandige woord, dat ik in langen tijd van u gehoord heb."

Baxter wilde woedend opstuiven. Maar zij maakte met haar groote handen een kalmeerende beweging.

„Eindelijk zal ik 's nachts weer eens rustig kunnen slapen, want bij u was dat onmogelijk."

De chef van Scotland Yard sprong op.

„Vertel toch niet zoo'n vreeselijke onzin," sprak hij op beleedigden toon.

„Gij doet precies alsof ik, de inspecteur van politie van Londen, jou, mijn huishoudster, het leven lastig had gemaakt met liefdesverklaringen."

De dikke Angelika keek giechelend op.

Maar haar lachen maakte hem nog woedender en dreef hem het bloed naar het gelaat.

„Zoo heb ik dat niet bedoeld," antwoordde zij. „Bovendien zou ik het u ook niet aanraden, want ik heb sterke knuisten en ik zeg altijd:

— Op drie pas afstand blijven. —

Maar mijn rust heb ik niet gehad bij u. Maandenlang hebt gij elken nacht ergens in Londen rondgeboemeld; en als gij dan tegen den morgen met een doezelig hoofd en een leege beurs thuis kwaamt — — een heidensch leven elken keer, voordat gij eindelijk in bed laag! Daarbij moest zelfs iemand, die ongeneeslijk doofstom is, het trommelvlies scheuren!"

Baxter sprong woedend op haar toe en zou haar, naar zijn gelaatsuitdrukking te oordeelen, met het grootste genoegen vermoord hebben.

Hij was zoo rood geworden als een gekookte kreeft.

„Leugens!" schreeuwde hij, „brutale leugens!! Gij zijt het brutaalste vrouwspersoon, dat ik ooit heb gezien, als gij beweert, dat ik 's nachts aan den boemel ben. Dat doe ik volstrekt niet.

Ik heb daartoe in het geheel geen tijd, onthoud dat!

En als ik 's nachts niet thuis ben geweest en eerst tegen den morgen terugkwam, dan had ik altijd nachtdienst.

Ja zeker — — nachtdienst!!"

Juffrouw Angelika grijsde met een breeden mond.

„Zeker", sprak zij, de wenkbrauwen hoog optrekkend. „Zeker, gij hadt hier of daar „nachtdienst." Maar niet in Scotland Yard. Want daarvoor zijn de commissarissen er. —

Ziet gij, zooveel weet ik er ook al van.

Bovendien dat gaat mij immers ook niets aan; — voor mijn part moogt gij zoo dikwijls „nachtdienst" hebben als gij zelf wilt!"

„Dat doe ik ook!" schreeuwde Baxter. „En door jou laat ik mij geen op- en aanmerkingen maken. Onthoud dat asjebliet!" — — — — —

Een oogenblik keken de beide kemphanen elkaar vol woede aan.

Daarop sprak Baxter langzaam, den klemtoon op elk woord liggend:

„Ik ga trouwen!!" —

Over Angelika's rond gezicht trok een domme lach. „Hoe zijt gij plotseling op dien inval gekomen, mijnheer de inspecteur?" informeerde zij vol belangstelling.

„Door jou en je grenzeloze verkwisting", antwoordde hij kortaf.

Daarop hervatte hij zijn heen en weer geloop door de slaapkamer.

„Ik heb gisteren, terwijl gij boodschappen deedt voor het avondeten, je huishoudboek ingekeken en ik was stom van verbazing over het enorme verbruik, dat wij wekelijks hebben aan suiker en koffie.

Dat kan onmogelijk zoo voortgaan; op die manier is het geen wonder dat ik er met mijn finanties niet op vooruit ga.

In elk geval, ik heb ingezien, dat ik noodig moet gaan trouwen, opdat er eindelijk orde in mijn huishouding komt."

Angelika zette haar dikke hand op de heupen en nam hem strijdlustig op van het hoofd tot de voeten.

„Kijk eens aan, wat zijt gij toch verstandig!" sprak zij op beleedigden toon.

„Enorm verbruik aan suiker en koffie, prachtig!

Natuurlijk: als gij 's avonds, voordat gij uitgaat, telkens van zes tot tien glazen whisky drinkt, dan verbruikt gij alleen daarvoor al een pond suiker.

En 's morgens moet gij minstens evenveel koppen koffie hebben, om uw dik, opgezet hoofd weer in zijn fatsoen te krijgen.

Hoe ik op die manier moet sparen, is mij een raadsel.

Nu, ik hoop, dat gij een vrouw vindt, die u krap houdt en het u niet laat ontbreken aan een kleine terechtwijzing zoo nu en dan.

Anders, daar sta ik u borg voor, komt er van u niet veel goeds terecht."

Bij die woorden keerde zij zich om en verliet diepbeleedigd de slaapkamer. Juist nog tijdig genoeg, voordat Baxter, die haar woedend wilde volgen, haar in kon halen.

„Ellendig vrouwspersoon!” schreeuwde hij haar zoo hard hij kon na door de gesloten deur.

Daarop begon hij opnieuw te zoeken naar zijn vermiste hemdsknoopjes.

En toen hij, nadat hij nogmaals een kwartier onder alle meubelen had gezocht, doodmoe aan tafel ging zitten om zijn koffie te drinken, die intusschen ijskoud

was geworden — ontdekte hij eindelijk ook zijn beide knoopjes, die netjes in het overhemd staken, dat hij den vorigen avond op een stoel had gegooid.

„Uilskuiken!” bromde hij nijdig.

En het is zeer waarschijnlijk, dat hij daarmee zichzelf bedoelde.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De huwelijksadvertentie.

Toen Baxter dien morgen zijn werkkamer op het hoofdbureau van politie te Londen binnentrad, had de Vloo, of, zooals zijn eigenlijke naam was, secretaris Marholm, zijn kopje koffie reeds lang op en de „Times” al geheel gelezen.

Hij was druk bezig, een dikken bundel akten, die voor hem op een tafel lagen, door te werken.

Dit werk vervloekte Marholm elken dag wel een dozijn malen.

Hij had een hekel aan kantoorwerk en dacht dikwijls vol verlangen terug aan den schoonen tijd, toen hij nog als detective dienst deed, waarbij hij telkens gelegenheid had gevonden om bij het vinden van misdadigers bewijzen te geven van zijn scherpzinnigheid en bekwaamheid.

Juist tengevolge van dat succes had Baxter, die jaloersch was op Marholm, hem als secretaris in zijn bureau genomen en het hem zodoende onmogelijk gemaakt om verdere blijken van zijn groote geschiktheid te geven.

Toen de inspecteur van politie de kamer binnentrad, bromde hij een nauwelijks verstaanbaar „goeden morgen,” wat door de vloer blijkbaar niet werd gehoord.

Hij hing pels en hoogen hoed aan den kapstok naast de deur en nam daarop plaats aan zijn schrijftafel om de aangekomen post door te zien.

Wel een kwartier lang hoorde men slechts het krasen van Marholms pen, het openscheuren van couverts

en het ritselen van blaādjes pāpier, die werden omgeslagen.

Toen Baxter den laatsten brief had doorgelezen, gooide hij dien onzacht op tafel.

„Marholm!”

„Heer inspecteur?” vroeg deze, rustig verder werkende.

„Houd alstublieft eens een oogenblikje op met schrijven, als ik iets van u wensch,” sprak de inspecteur onvriendelijk.

De vloer schreef doodbedaard den begonnen zin ten einde, legde daarna de pen op het inktste! en schoof op zijn stoel heen en weer.

„Marholm,” zoo begon Baxter weer, zijn ondergeschikte met een gewichtig gelaat aanziende, „vertel mij eens, zijt gij langen tijd jonggezel geweest?”

De vloer keek zijn hoogen chef vol verbazing aan.

„Of ik wat ben geweest?”

„Of gij langen tijd jonggezel zijt geweest?” herhaalde de inspecteur op luiden toon, den klemtoon op elk woord leggend.

„Zooooo!” sprak de vloer op langgerekten toon, Baxter onnoozel aankijkend. „Ja, ziet u, inspecteur, dat was met mij een heel grappig geval.”

De gevreesde chef van Scotland Yard trok vol belangstelling de wenkbrauwen op.

„In hoeverre grappig? Vertel eens, Marholm.”

Deze keek eerst voorzichtig naar alle kanten rond,

alsof hij bang was, hier beluisterd te zullen worden.

Daarop antwoordde hij met gedempte stem:

„Ik ben namelijk jonggezel gebleven totdat ik getrouwd ben.”

Baxter staaarde hem eenige oogenblikken verbaasd aan.

Toen begon het hem plotseling te schemeren.

Hij sloeg met de vlakke hand zoo ruw op de tafel, dat de inktpot een sprong maakte.

„Marholm!” bulderde hij, „wilt gij mij voor den gek houden? Hoe durft gij mij zoo'n antwoord geven!”

De vloer keek hem trouwhartig aan.

„Ik u voor den gek houden? Maar mijnheer de inspecteur, dat zou ik nooit durven. Bovendien geef ik u mijn woord van eer, dat ik de volle waarheid heb gesproken.

Geen oogenblik langer ben ik jonggezel gebleven. En als gij het niet gelooft, wil ik u met genoeg morgen mijn huwelijksakte meebrengen.

De ambtenaar van den burgerlijken stand, die ons heeft getrouwd, zal ongetwijfeld wel genegen zijn, de juistheid mijner bewering —”

De politieinspecteur viel hem met een gebiedende handbeweging in de rede.

„Gij zijt een idioot, Marholm, gij hebt, geloof ik, niets dan gekheid in het hoofd,” sprak hij gebelgd.

Daarop stak hij een sigaar aan, wat voor de vloer een aanleiding was, om eveneens zijn korte tabakspijp te voorschijn te halen en deze met grooten omhaal aan te steken.

Marholm dampte als een schoorsteen.

En Baxter, wien de tabakslucht vreeselijk tegenstond, haalde minachtend zijn neus op.

Maar hij uitte geen enkele onaangename opmerking, want hij had veel op het hart, wat hij met zijn secretaris, wiens helder brein hij in stilte wel waardeerde, moest bespreken.

„Zeg eens Marholm, hoeveel kinderen hebt gij eigenlijk?”

De vloer maakte een afwerende handbeweging.

„Laat ons daar niet van spreken,” antwoordde hij op beslist toon, „er komen er steeds bij, de duivel mag weten, hoe dat komt.”

Baxter moest onwillekeurig lachen.

„Nu, en —” vroeg hij verder, „hebt gij uw vrouw lief?”

De vloer keek hem door de wolken van zijn pijp wantrouwend aan.

Hij begreep niet precies, waar zijn chef heen wilde.

„Zeker,” antwoordde hij eindelijk, „of heeft zij zich bij u misschien over mij beklagd?”

Baxter schudde het hoofd, daarop stond hij op en begon met langzame schreden door de kamer heen en weer te loopen.

„Nog een vraag, Marholm,” sprak hij, „gij zijt immers reeds verscheiden jaren getrouwd en hebt dus eenige ervaring opgedaan: hebt gij in het huwelijk alles gevonden wat gij ervan hadt verwacht?”

„Alle duivels!” dacht de vloer en had moeite, niet in een schaterlach uit te barsten: „Wat moet de oude katterig zijn! Waarschijnlijk weer den geheelen nacht doorgeboemeld —”

Luid sprak hij echter:

„Als ik u misschien eens op een Zondagmiddag mag uitnoodigen om te komen koffiedrinken, mijnheer de inspecteur, dan kunt gij u persoonlijk overtuigen van mijn huiselijk geluk.”

„Dank u, dank u?” weerde de inspecteur af, die niets zoo haatte als een familiekring. „Nog afgezien van het feit, dat het van u als ondergeschikte, eigenlijk een brutaliteit is, mij dit te durven voorstellen” — de brutale ondergeschikte lachte hem vroolijk in het gezicht — „weet gij ook wel, dat ik des Zondagsmiddags altijd bezet ben!”

Maar — hij nam weer plaats in zijn stoel, „ik zal u eerlijk zeggen, waarom ik met u spreek over deze dingen, die niets met den dienst te maken hebben.”

Hij haalde diep adem.

„Ik wil namelijk trouwen!”

Op dit oogenblik proestte de vloer het uit en hij lachte steeds onbedaarlijker, terwijl op Baxters gelaat verlegenheid en woede te lezen stonden.

De chef van Scotland Yard zat een oogenblik als verstomd. Hij kon niet begrijpen, waarom elkeen zich zoo vroolijk maakte over zijn huwelijksplannen.

Eerst vanmorgen Angelika en nu Marholm — het was om gek te worden.

Eindelijk kon hij weer spreken.

En nu volgde zulk een vloed van scheldwoorden, dat zijn secretaris intusschen volop tijd had om weer tot bedaren te komen.

Toen Baxter eindelijk zweeg, sprak de vloer:

„Zeg eens, inspecteur, om welke reden wilt gij trouwen?”

De inspecteur deed zichzelf geweld aan en toonde zich niet meer beleedigd.

Hij vertelde Marholm van de huiselijke zorgen,

waarmee Angelika hem elken morgen het leven vergalde.

„Dat gezanik moet ophouden”, besloot hij woedend. „En daarom zal ik gaan trouwen!”

„Nu,” sprak de secretaris, „dat genoeg kunt gij spoedig hebben.”

Baxter schudde bedenkelijk het hoofd.

„Zeker, Marholm, als ik maar een dame kende, die geschikt voor mij is. Maar ik heb geen kennissen en weet daarom niet goed, hoe ik aan een vrouw zal komen.”

De vloot, die zeer goed wist, dat zijn chef een der ergste boemelaars van Londen was, keek hem met open mond aan.

„Hoe bedoelt gij dat, inspecteur?” vroeg hij op onzekeren toon, „hebt gij in het geheel geen kennissen?”

Hij moest weer lachen.

„Als gij elken dag een andere neemt, zijt gij na verloop van een jaar nog niet op de helft gekomen.”

Baxter fronste geërgerd de wenkbrauwen.

„Praat geen nonsens, Marholm, met zulke „dames” trouwt men immers niet, als men inspecteur van politie te Londen is. Zoodra er sprake is van een huwelijk, komen alleen werkelijke dames met een onberispelijke reputatie in aanmerking.”

„En die kent gij natuurlijk niet,” vulde de vloot aan, „ziet gij, inspecteur, nu wordt gij voor al uw zonden gestraft. Nu kunt gij geen vrouw krijgen en moet uw verdere levensjaren met Angelika slijten.”

Marholm maakte een korte pauze en sloeg zich toen plotseling met de hand tegen het voorhoofd.

„Drommels, ik heb een prachtig idee: — trouw toch met uw Angelika!!”

De inspecteur van politie maakte een beweging, als wilde hij de vloot een gevoelige muilpeer geven.

„Laat die onbeschoftheden, gij brutale idioot!” schreeuwde hij, steeds woedender wordend.

„Wat bedoelt gij met onbeschoftheden?” vroeg de secretaris kalm.

„Ik heb uw huishoudster eens gezien, toen ik na kantoortijd bij u was om u een dringend rapport te brengen. En als het er u alleen om te doen is, dat de dame, waarmee gij trouwt, fatsoenlijk is, dan zou Angelika ongetwijfeld de geschiktste persoon zijn, want fatsoenlijk is zij, inspecteur, daarop verwed ik mijn hoofd!

Wie zulk een monster van leelijkheid en lomphheid is, is altijd fatsoenlijk, omdat er geen andere keus is.”

„Spaar mij liever uw ordinaire en dubbelzinnige op-

merkingen!” snauwde Baxter zijn secretaris toe.

„Bovendien, daar er blijkbaar met u toch geen verstandig woord te praten is, zullen wij nu aan het werk gaan. Neem uw akten ter hand.”

Daarin had de vloot bedroefd weinig zin.

En daarom sprak hij snel toen zijn chef aanstalten maakte om zich om te draaien en aan het werk te gaan:

„Een oogenblikje, inspecteur, ik geloof, dat gij mij verkeerd begrepen hebt.”

„Wat wilt gij nog?” vroeg Baxter wantrouwend, doch reeds half genezen van zijn plotseling opgekomen dienstijver.

Marholm was dolblij, dat het hem gelukte, het dreigende onheil van de akten nog eens af te wenden.

„Ik wil een verstandiger voorstel doen dan zoeven, inspecteur, ik zal u een geschikte vrouw bezorgen!”

Hij leunde achterover in zijn stoel, en keek Baxter ernstig aan.

„Hoe wilt gij dat aanleggen?” informeerde deze nieuwsgierig.

„Heel eenvoudig,” verklaarde de vloot onverschillig. „Daar gij een dame, die aan de door u gestelde eischen voldoet, evenmin kent als ik, zullen wij een — huwelijks-advertentie in de „Times” plaatsen!”

„Een huwelijksadvertentie?” herhaalde de politie-inspecteur op twijfelenden toon.

„Luister eens, Marholm, dat is een ellendige boel, met zoo'n advertentie kan men er leelijk invliegen en zich voor zijn geheele leven blameeren.”

„Nu, en al zou dat gebeuren — een keertje meer...” antwoordde de secretaris met een vriendelijk lachje, terwijl zijn chef deed alsof hij deze woorden niet hoorde.

„Natuurlijk mogen wij de zaak niet zoo onhandig aanleggen, dat de advertentie er uitziet als een studentengrap, of dat iedereen dadelijk merkt, van wien de annonce komt,” vervolgde Marholm.

Dit krenkte Baxter's ijdelheid weer.

„Wij moeten er toch inzetten, wie de betreffende huwelijks-candidaat is,” sprak hij zoo verwaand als een opgeblazen kikker. „Want eigenlijk heb ik niet den minsten lust om mij gelijk te stellen met het eerste het beste individu.”

„Mooi,” gaf de vloot toe, „dan zullen wij het op deze manier inkleeden: — de inspecteur van politie van een der grootste Engelsche steden enz. — en als hoofd der advertentie zetten wij: Dienstaangelegenheid. Dat valt meer op.”

Baxter had de laatste woorden in het geheel niet meer gehoord.

Hij sloeg vol zelfingenomenheid het eene been over het andere en stak een nieuwe sigaar aan.

„Gij zijt een mensch zonder respect, Marholm,” sprak hij boos.

„Wat beteekent: de inspecteur van politie van een der grootste Engelsche steden! Dat zegt totaal niets.

Ik ben de inspecteur van politie van Londen en bekleed een betrekking, waarbij geen enkele andere in het geheele corps van politieambtenaren te vergelijken is.

In Manchester, Southampton, Portsmouth en dergelijke dorpen kan elk ondergeschikt persoon inspecteur van politie worden. Een dergelijke betrekking zoudt zelfs gij kunnen bekleeden.

Maar politie-inspecteur van Londen, ziet gij, Marholm, dat kan slechts een enkele in het geheele Britsche koninkrijk zijn. Slechts een enkele: — ik!

En daarom moet dat ook in de advertentie vermeld worden, opdat niemand in het onzekere blijft, wat voor een gewichtige persoonlijkheid de betreffende eigenlijk is.”

„Nu, inspecteur,” antwoordde de secretaris, het hoofd schuddend. „Dat zou de grootste ezel — —, de grootste onvoorzichtigheid zijn, zou ik zeggen — die gij begaan kunt.

Bedenk eens, hoeveel honderden menschen er in Londen rondlopen, die een ingekankerden hekel aan u hebben en die, zoodra zij uw advertentie lazen, zich zouden haasten om u een poets te bakken.”

Baxter wilde met zijn eigendunk deze woorden van zijn ondergeschikte geen recht doen wedervaren.

„Al die lui kunnen mij met hun haat niets doen,” beweerde hij met zijn gewone verwaandheid. „Zij kunnen mij niet beleedigen en evenmin benadeelen, want zij zijn allen blij, als ik mij niet om hen bekommer, als ik hen ongemoeid laat.”

Marholm haalde de schouders op.

„Misschien hebt gij gelijk met uw bewering. Maar gij zult mij moeten toestemmen, dat er één uitzondering is.”

„Wien bedoelt gij?” vroeg Baxter norsch.

„Wien ik bedoel?”

De vloer zweeg met opzet eenigen oogenblikken, en sprak eindelijk:

„Raffles!”

De chef van Scotland Yard trok bij het hooren noemen van dezen naam een gezicht, alsof hij in een

citroen had gebeten.

Zenuwachtig klapte hij zijn sigarenkoker eenige keeren open en dicht, voordat hij antwoordde.

„Marholm! Ik heb u minstens honderd keer ten strengste verboden, den nam van dien schurk, die een nagel aan mijn doodkist is, ooit in mijn bijzijn te noemen. Gij doet het desondanks telkens weer met een waar genot.

Ik zal mij daar voortaan niet meer over ergeren, maar aannemen, dat gij niet toerekenbaar zijt, waar het dien man betreft!”

De vloer keek Baxter met een naieven blik aan.

„Doe dat, inspecteur, het is werkelijk het beste. Die man heeft mij nu eenmaal zoo gemaakt en daar is niets meer aan te veranderen.

En nu verzoek ik een oogenblik rust, ik zal uw advertentie opstellen.”

Hij draaide zich op zijn stoel om naar zijn schrijftafel en nam een stuk papier, dat hij na eenige minuten Baxter overhandigde. Deze las:

„De inspecteur van politie van een der grootste Engelsche steden, die niet in de gelegenheid is, in kennis te komen met dames, zoekt langs dezen niet meer ongewonen weg een dame, die het groote geluk weet te waardeeren, aan de zijde van een lichamelijk en geestelijk bijzonder begaafd man, een schitterende positie te bekleeden.

Voorwaarden: rijkdom, jeugd, schoonheid, onschuld, naam. Dames, die kunnen bewijzen bovenstaande eigenschappen te bezitten en die er op gesteld zijn, een gelukkig huwelijk aan te gaan, dat slechts berust op wederzijdsche genegenheid, gelieven uitvoerige aanbiedingen met portret onder den naam „V l o o” te zenden aan de redactie van de „Times”. Postzegel voor antwoord wordt verzocht.”

Baxter las de advertentie eenige keeren met een zelfvoldaan glimlachje door.

Daarop legde hij ze op de schrijftafel en sprak:

„Dat hebt gij netjes klaargespeeld, Marholm, Het slot met „postzegel voor antwoord” zal, geloof ik, een goeden indruk maken, omdat ieder daaraan dadelijk ziet, hoe zuinig” — de vloer grijsde brutaal — „en hoe degelijk ik ben. Alleen het motto „Vloer” bevalt mij niet. Dat klinkt mij zoo erg prozaïsch in de ooren.”

„Een cijfer kunnen wij uit den aard der zaak niet nemen, omdat de advertentie dan onmiddellijk den

schijn van waarheid en ernst zou verliezen," antwoordde Marholm.

„Laat ons dan uw naam eronder zetten," besliste Baxter.

De vloer sprong als een elastieken bal uit zijn stoel op.

„Mijn naam onder een huwelijksadvertentie? Nooit! Kent gij mijn vrouw??"

Hij ging weer zitten.

„Ziet gij, inspecteur, ik ben met genoeg bereid, mij telkens door u te laten beschuldigen, als uw geliefde Raffles u weer eens is ontsnapt, maar onder dat ding," hij wees naar de advertentie, „mijn naam te laten zetten, neen, inspecteur, dat kunt gij niet van mij verlangen. Ik heb een vrouw — en dat is een lieveling, dat verzeker ik u! En als ik bij haar met zoiets

aankwam, zou ik mij voor minstens vier weken ziek moeten melden."

„Nu, goed dan, wij zullen de advertentie laten, zooals zij is," gaf de inspecteur toe. „En doe mij nu een genoeg, Marholm, breng haar dadelijk naar de administratie van de „Times", opdat ze morgen in de ochtendbladen verschijnt."

De vloer liet zich dat geen tweemaal zeggen.

Dolblij, dat hij weer eens een paar uur uit het bureau kon wegblijven, trok hij zijn overjas aan, zette zijn hoed brutaal op het linkeroor en borg het stuk papier, waarop de gewichtige advertentie stond, zorgvuldig in het geheime vak van zijn portefeuille.

„Hopenlijk zal Raffles de advertentie lezen," dacht hij, terwijl hij in looppas Scotland Yard verliet en zich naar het gebouw van de „Times" begaf.

DERDE HOOFDSTUK.

John C. Raffles.

In de weelderig en smaakvol ingerichte woonkamer zijner villa zat Lord Lister, de groote onbekende, met zijn vriend Charly Brand aan de ontbijttafel.

Op hun gemak achterover leunende in de met leer bekleede stoelen, dronken zij af en toe van hun kopje thee, rookten hun sigaretten en lazen de eerste ochtenduitgaaf van de „Times", waarvan in het huis van Lord Lister altijd twee exemplaren werden bezorgd, opdat de beide vrienden niet op elkaar behoeften te wachten bij het lezen der krant.

Plotseling wierp Raffles zijn pas begonnen sigaret weg, legde de courant neer en barstte los in een schaterlach.

Charly Brand, die juist een schitterende rede van Balfour las, keek verbaasd op.

„Wat heb je, Edward?" vroeg hij, terwijl hij, onwillekeurig aangestoken door de overmoedige vroolijkheid van zijn vriend, meelachte. hoewel hij in het geheel niet wist, waarom,

Maar hij moest nog geruimen tijd geduld hebben, voordat Lord Lister kon antwoorden.

„Lees eens de advertentie op de derde pagina van de „Times", tweede kolom onderaan."

Charly Brand had spoedig de bedoelde plek gevonden.

„Dienstaangelegenheid!" las hij op halfluiden toon.

Daarop volgde de advertentie, die Marholm den vorigen dag voor zijn chef in Scotland Yard in elkaar had gezet.

„Idioot!" riep hij uit, nadat hij tot het eind toe gelezen had.

„Daar heeft zich de een of andere student een grap veroorloofd.

Maar — waarom gewed, Edward? — ondanks het feit, dat de bedriegerij er dik bovenop ligt, zullen toch nog een massa trouwlustige dametjes er op afkomen."

„Evenals ik!" sprak de groote onbekende, wiens

scherpe gelaatstreken nog altijd een vroolijke uitdrukking hadden.

Zijn jonge vriend was zeer verwonderd.

„Jij?” vroeg hij, „wat heb jij — met deze malle advertentie te maken? Ik dacht, Edward, dat voor ons beiden de tijd van flauwe studentengrappen voorbij was. Of verlang je terug naar je vlegeljaren?”

Raffles nam de sigaret, die hij zooeven achteloos had weggelegd, weer op.

„Als men iets leest, mijn lieve Charly”, sprak hij op vriendelijken toon, „moet men het altijd met aandacht doen.

En als jij deze advertentie met aandacht had gelezen, zou je dadelijk weten, wie er achter zit.”

Nu werd Charly Brand nieuwsgierig als een jong meisje.

Hij vermoedde, dat deze „dienstaangelegenheid” wel eens iets kon zijn, waar zijn vriend zich mee wenscht te bemoeien.

„Van wien komt de advertentie, Edward? Jij weet het toch waarschijnlijk wel? — Toe, zeg het mij!” smeekte hij.

Lord Lister keek zijn jongen secretaris hoofdschuddend aan.

„Jongen, jongen,” sprak hij op halffluiden toon, „sinds twee jaar beijver je je om al mijn trucs, waarbij je mij getrouw assisteert, in je dagboek op te schrijven.

Van alles ben je evengoed op de hoogte als ik het zelf kan zijn. Ja — je hebt zelf af en toe eenige kleine zaken behandeld en daarbij veel tegenwoordigheid van geest aan den dag gelegd —.

Des te meer verbaasd ben ik, dat je bij het lezen van het motto „Vloo” niet dadelijk hebt begrepen, op wien de advertentie betrekking heeft.”

Charly Brand keek nogeens in de „Times”.

Plotseling riep hij vol vuur:

„Edward, — Edward, de inspecteur van politie en huwelijkscandidaat is misschien onze fameuze — Baxter!”

Lord Edward glimlachte.

„Niet alleen misschien, Charly, maar zeker. En als deze advertentie op zijn verzoek in de „Times” is opgenomen, kan de brave Mr. Baxter zich er gerust op beroemen, tot de grootste gekken van onze eeuw gerekend te mogen worden.”

Charly Brand schudde het hoofd.

„Ik geloof er niets van”, sprak hij. „Ik ben eerder van meening, dat Marholm, om hem een poets te bak-

ken, deze dienstaangelegenheid in de krant heeft laten zetten.”

„Daaromtrent zullen wij spoedig zekerheid kunnen hebben”, antwoordde de groote onbekende.

Daarna stond hij op, ging naar de telephoon en liet zich in Scotland Yard verbinden met de afdeeling, waar Baxter zijn bureau had.

De vloo was alleen in het vertrek toen de telephoon belde.

„Hallo!” riep hij.

„Marholm, zijt gij het?” vroeg de ander.

„Ja”, antwoordde de vloo, die aan de stem dadelijk Raffles had herkend.

„Goeden morgen, goeden morgen”, sprak Lister. „Luister eens, ik heb zooeven in de „Times” een prachtige advertentie gelezen, onder het motto „vloo”. Komt die van u?”

„Ja”, grijnsde de vloo, „wie de huwelijkscandidaat is, kunt gij dus wel begrijpen”.

„Natuurlijk”, klonk het antwoord. „Nog een vraag, Marholm: — Weet mijn vriend Baxter van die advertentie en is die met zijn volle toestemming geplaatst?”

Marholm knikte onwillekeurig met het hoofd, zonder eraan te denken, dat Lord Lister dat niet kon zien.

„En of hij het weet!” riep hij lachend uit. „Wij hebben hier samen in Scotland Yard een halven morgen verknoeid en onze hersens gepijnigd om die advertentie in elkaar te zetten”.

„Daarvoor verdiende de brave inspecteur inderdaad een belooning. Ik zal zien, of ik hem die verschaffen kan. Dank u wel, Mr. Marholm!”

„Tot uw dienst, Lord Lister!” riep de vloo terug.

En daarop hingen beiden de telephoon weer op.

Maar terwijl Marholm vergenoegd lachend weer plaats nam aan zijn schrijftafel, begon Raffles in de kamer heen en weer te loopen met de handen op den rug.

Op zijn fijnbesneden, scherp gelaat lag een uitdrukking van ernstig nadenken. Om de smalle lippen vloog van tijd tot tijd een bijna onmerkbaar glimlach.

Charly Brand zat in zijn stoel, rookte en keek zwijgend naar zijn genialen leertmeester.

Hij had immers zooeven het telephoongesprek gehoord en begrepen, dat Lord Lister vermoeden omtrent den persoon van den huwelijkscandidaat juist was en hij wist, dat de gedachten van zijn vriend zich nu met deze zaak bezighielden.

Er scheen geen eind te zullen komen aan de wan-

deling, die Raffles steeds opnieuw door de kamer maakte.

Eindelijk bleef Lord Lister vlak voor Charly Brand staan en keek hem aan met een langen, onderzoekenden blik.

„Je moet weer trouwen, Charly”, sprak hij langzaam en ernstig.

„Hoe kom je op die gedachte?” vroeg Brand, die niet kon begrijpen, wat er op dat oogenblik in het brein van zijn vriend omging.

De Groote Onbekende ging in een clubfauteuil zitten naast den reusachtigen schoorsteenmantel, sloeg de beenen over elkaar en stak een sigaret aan.

„Omdat ik een schitterende partij voor je op het oog heb en omdat het tijd wordt, dat je eindelijk een eigen huishouden vestigt”, antwoordde hij na eenige oogenblikken.

Op Charly's gelaat stond moeilijk bedwongen smart te lezen.

Hij trok de wenkbrauwen samen, streek zich met een langzame handbeweging over het voorhoofd en schudde het hoofd.

„Neen, Edward!” antwoordde hij en zijn stem klonk heesch, „laat mij buiten je huwelijksplannen. Ik ben verloren voor het huwelijk.

Eens in mijn leven heb ik een vrouw werkelijk innig liefgehad. Zij werd mijn vrouw en ik hoopte aan haar zijde eindelijk de rust en het geluk te vinden, waarnaar mijn ziel verlangde.

Ik heb mijn vrouw verloren, toen ik haar met veel moeite meende te hebben verworven.

En nu kom jij en je spreekt van een andere vrouw, waarmee ik een nieuw huwelijk moet beginnen.”

Hij schudde weer het hoofd met dezelfde vermoede beweging.

„Ik heb mijn vrouw bemind, Edward, zooals men een vrouw kan beminnen en ik wil geen opvolgster voor haar hebben.

Ik kan het niet en ik wil het niet, al zou ik jou en je vriendschap moeten verliezen.

Er bestaat slechts één ding op de wereld, zei mijn vader altijd en dat is de trouw.”

Hij steunde het hoofd in de hand en dacht verdrietig na over vervlogen tijden.

Een medelijdende uitdrukking verscheen in de oogen van Lord Lister, toen hij naar zijn jongen vriend keek.

Maar het duurde niet langer dan een oogenblik.

Daarop sprak hij — en zijn stem klonk weer kalm: „Het is immers ook niet noodig, dat je juist met een vrouw trouwt.”

Charly Brand keek verbaasd op.

„Wat?”

„Ik bedoel”, herhaalde Raffles met dezelfde onverstoorbare kalmte, „dat het niet noodig is, dat je juist met een vrouw trouwt!”

Charly schudde het hoofd.

„Je spreekt in raadselen, Edward, of ik lijd aan een plotselinge krankzinnigheid. Met wie moet ik trouwen, als het niet is met een vrouw of een jong meisje?”

De Groote Onbekende strekte langzaam zijn beenen uit en knipte de asch van zijn sigaret.

„Je zoudt immers evengoed met een man kunnen trouwen”, merkte hij onverschillig op.

Op hetzelfde oogenblik sprong Charly Brand uit zijn stoel op.

„Edward!” riep hij uit, terwijl hij met een eigenaardigen blik keek naar zijn vriend en meester, die behaaglijk in den rooden clubfauteuil lag uitgestrekt.

„Edward, ik geloof, dat het niet kwaad zou zijn, als je eens voor een paar weken naar een sanatorium ging, dat zou uitstekend zijn voor je zenuwen.

Ik vind dat je overspannen en zenuwachtig bent, niet gewoon.

De voortdurende strijd tegen de scherpzinnige Londensche politie heeft geen goed gedaan aan je geest.

Werkelijk, Edward, geloof mij, het zou heel goed zijn, als je eens een paar weken ontspanning zocht. Het is hoog noodig, want kijk eens, het voorstel, dat je mij zoeven deed, bewijst immers, dat je steeds werkende fantasie je af en toe parten speelt.”

Uit zijn stem en haastig gesproken woorden merkten men zijn oprechte deelneming en bezorgdheid.

Edward Lister lachte.

Het was een zacht lachje, dat wel een beetje ironisch klonk.

Daarop keerde hij het hoofd om, dat tot nu toe gemakkelijk op de rugleuning van zijn fauteuil had gelegen en keek Charly aan.

„Je omringt mij met je liefde en zorgen als een vader. Maar maak je niet ongerust: ik heb geen sanatorium noodig om te herstellen. Integendeel, ik heb mij lichamelijk en geestelijk nog nooit zoo goed gevoeld als juist nu.

Ik zal je dat in de eerstvolgende dagen bewijzen.

En wat mijn schijnbaar krankzinnig voorstel be-

treft, dat je een man inplaats van een vrouw moet trouwen, dat is eigenlijk lang niet zoo gek als jij wel denkt.

Als je de dingen wat meer, met elkaar in verband bracht, zou je vanzelf op het idee zijn gekomen en hebben begrepen, wat ik van je wil.

Maar dat heeft nog den tijd."

Hij stond op en rekte zich behaaglijk uit.

„Laat ons dit onderwerp voor het oogenblik laten rusten. Je weet immers, dat het mijn principe is om nooit lang van te voren met je over mijn plannen te spreken.

Ik geloof, dat de eenige goede onderwijsmethode is, dat de onderwijzer zijn leerling in de praktijk opleidt.

En" — een hartelijke blik viel op zijn jongen vriend — „dat deze opvatting de ware is, daarvan ben jij het beste en sprekendste bewijs."

Hij drukte tweemaal snel achter elkaar op den knop van een electriche bel bij de deur, waarna de goed gedresseerde oude kamerdienaar hem zijn kleeren bracht, zijn meester hielp bij het aantrekken van den kostbaren pels en hem zijn cylinder aangaf.

Daarna trok hij zich bescheiden terug en sloot onhoorbaar de deur.

„Ik moet een paar dringende boodschappen gaan

doen", sprak Raffles, terwijl hij de lichtgele glacé's aantrok.

„Als je anders niets te doen hebt, mijn jongen, geef ik je den goeden raad, je tijd zoo aangenaam mogelijk door te brengen.

Van geld ben je voldoende voorzien en anders heb je, als mijn kassier en beheerder van mijn kapitaal, den sleutel van onze brandkast.

Zorg er echter voor, dat je vanaf twaalf uur van nacht tot mijn beschikking bent. Ik zal je dan waarschijnlijk noodig hebben"

Hij reikte zijn jongen vriend de hand en keek hem glimlachend in het knappe, voorname gezicht.

„Adieu, Charly. En wat ons zooeven besproken huwelijksvoorstel betreft, daar zullen wij nog wel eens over redeneeren. Ik heb mij nu eenmaal in het hoofd gezet om je gelukkig te maken en dat plan breng ik ook ten uitvoer, daarop kan je rekenen."

Glimlachend ging hij de kamer uit.

Charly Brand keek hem een oogenblik verbaasd na.

En toen hij hoorde, dat Raffles buiten het portier van de auto dichtdeed en het rijtuig wegsnorde, ging hij weer aan de ontbijttafel zitten om de Times verder door te lezen.

„Dat mag de duivel begrijpen, ik niet!" mompelde hij hoofdschuddend en hij vond zichzelf tamelijk dom.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het passen van een costume.

Het was nacht. Van de Westminster-abdij sloeg het in zware doffe slagen twee uur, toen twee mannen het Strand opkwamen, waar het nu doodstil was.

Een fijne regen, vermengd met sneeuwvlokken, sloeg hun in het gelaat.

De kragen hunner wijde, Engelsche overjassen hoog opgeslagen, de breede kleppen van hun autopetten diep over het voorhoofd getrokken, de handen in de zakken, zoo vervolgden zij hun weg, die blijkbaar naar een bepaald doel leidde.

„De hemel mag weten, wat je beweegt om bij dit hondenweer nachtelijke tochten met mij door Londen

te maken, Edward", sprak de jongste der twee en boog zich een beetje voorover om tegen de windvlagen in te komen, die met groote kracht door de straat bliezen.

„En als je mij tenminste nog tijd had gelaten om mij te verkleeden, dan zou ik nog zwijgen," vervolgde hij. „Maar — ik kom thuis uit het Drurylane-theater — je wacht al vol ongeduld op mij — en zooals ik ben, in rok en lage lakschoenen, die natuurlijk hopeloos verloren zijn, moet ik je vergezellen."

Hij zweeg een oogenblik.

Daarop lachte hij, alweer in een goed humeur.

„Een waar geluk, dat je mij tenminste hebt toegestaan, den cylinder te verwisselen voor een meer praktische autopet.”

Over het gelaat van den ander, dat tot aan den neus verborgen was achter den hoogen kraag van de regenjas, gleed een ironisch glimlachje.

„Ik vraag Uwe Hoogheid duizendmaal excuus voor allen last, dien ik bezorg; — maar jij moest, als geestdriftig vereerder der vrouwen, toch weten, dat men zich bij het passen van costumes niet kan laten vervangen. Men moet daarvoor steeds in eigen persoon verschijnen, om zeker te zijn, dat alle kledingstukken werkelijk passen.”

Bij die woorden ging hij in de portiek van een huis, haalde een met juweelen bezet sigarettenetui te voorschijn en stak een sigaret aan.

Bij den brandenden lucifer herkende men Lord Edward Lister, alias John C. Raffles, den grooten Onbekende.

Charly Brand, die zich tegen zijn wil nog in feestkleedij bevond, meende, niet goed verstaan te hebben.

„Wat vertel je van het passen van een costume?” vroeg hij op twijfelenden toon, „ik weet niet, wat je daarmee bedoelt.

Maar hoe het ook zij — waarom moet dat midden in den nacht gebeuren?”

„Dooeenvoudig, mijn beste Charly. Omdat de eigenaar van het costuum, dat ik voor je denk uit te zoeken, overdag aanwezig is en omdat ik niet geloof, dat hij het eens zou zijn met mijn manier van koopen.

Bovendien behoort het tot mijn eigenaardigheden, dergelijke onnoozele zaken altijd bij nacht ten uitvoer te brengen, terwijl andere menschen slapen.

De paar uren van den dag kan men werkelijk wel nuttiger aanwenden.

En nu zullen wij al deze theoretische besprekingen laten rusten. Ik vind, dat het weer niet bijzonder geschikt is voor een geanimeerd gesprek.”

Charly Brand haalde schouders op.

Hij begreep er niets van.

Zwijgend legden zij de rest van hun weg af.

Toen zij eindelijk voor de groote, wereldberoemde confectiezaak van Robinson stonden, dat zich aan de overzijde der straat bevond, met haar smakeloozen gevel en blinkende spiegelruiten, die door ijzeren staven werden beveiligd — trok Raffles zijn vriend Charly Brand een diepe poort binnen, die blijkbaar naar een autogarage voerde.

„Wij zijn er,” sprak Lord Lister op halffluiden

toon, „maar wij moeten nog een paar minuten geduld hebben.”

„Waar zijn wij? En waarom moeten wij wachten?” vroeg Charly Brand eveneens op fluisterenden toon en een weinig ontstemd, omdat hij in zijn dunne avondkleding vreeselijk koud begon te worden.

Op hetzelfde oogenblik luisterde hij aandachtig.

Van het andere einde der straat naderden regelmatig schreden.

Eenige oogenblikken later verscheen in het licht der electriche booglamp, die vlak voor het modepaleis van Robinson hing, een beambte der Londensche nachtbewaking, die de hoede heeft over de groote winkelhuizen, welke aan het Strand gelegen zijn.

De beambte overtuigde zich ervan, dat het slot aan den hoofdingang van het huis Robinson goed gesloten en onbeschadigd was. Daarop keek hij op zijn horloge en vervolgde hoestend zijn weg.

„De kerel zou wel wat beters kunnen doen dan menschen, die het zoo druk hebben als wij, hun kostbaren tijd te ontrooven,” sprak Lord Lister, terwijl hij den beambte nakeek, totdat deze in de duisternis was verdwenen.

Charly Brand moest onwillekeurig lachen om het diepzinnige gezicht, dat zijn vriend zette. Zijn vroolijkheid stak ook Lister aan.

En lachend staken beide de straat over en begaven zich naar het ruime portaal, dat geheel met koperen platen was beslagen en waar de nachtwaker eenige oogenblikken geleden het slot had onderzocht.

Terwijl Charly Brand er zich met scherpen blik van overtuigde, dat er zich niemand in de buurt bevond, nam de groote onbekende uit zijn taschje een zeer fijn bewerkten steeksleutel, dien hij in het sleutelgat stak.

Maar de looper weigerde.

Raffles was verbaasd en dacht een poosje ernstig na.

Daarop zocht hij nogmaals in zijn taschje en koos een zeldzaam gevormden sleutel, die twee baarden naast elkaar had, welke door middel van een van boven aangebracht mechanisme in elkaar schoven en verschillende vormen konden aannemen.

Een halve minuut later had hij het slot geopend.

„Eindelijk eens een deur, die niet dadelijk bij de eerste poging vanzelf opengaat. Op deze manier krijgt men werkelijk weer lust in den arbeid,” lachte Raffles, terwijl hij achter Charly Brand den winkel binnenging en den ingang zorgvuldig weer sloot.

„De firma R. L. Robinson & Co. schijnt gebruik te maken van de nieuwste uitvindingen op het gebied van „bescherming tegen dieven”.”

Hij haalde een reeds brandende elektrische lantaarn te voorschijn, liet het licht door een nauwe spleet schijnen en nam den arm van Charly Brand, die onbeweeglijk voor hem was blijven staan.

„Kom, mijn jongen, wij willen niet onnoodig tijd verknoeien. Ik ben tamelijk moe en zou graag spoedig gaan slapen.”

Arm in arm, op hun gemak rondsloeterend, liepen zij samen den reusachtigen winkel door en beklommen de breede trap, die naar de bovenverdieping voerde, terwijl de dikke pluche loopers het geluid hunner schreden dempten.

De dunne, blauwe lichtstraal uit de elektrische lantaarn, die Lord Lister in de hand hield, danste voor hen uit, kroop over de toonbanken, bewoog zich langs het blanke marmer der sterke Ionische zuilen, die de bovenverdieping droegen, gleed spookachtig, als een dwaallichtje in de hoeken en gaten, waar zich de donkere nachtelijke schaduwen als vormlooze massa's ophoopten.

Charly Brand voelde een onbehaaglijk gevoel langs zijn rug.

Af en toe rilde hij en slechts de nabijheid van den grooten onbekende, die zacht een Amerikaansch wijsje floot, gaf hem een gevoel van rust en veiligheid.

Toen zij een der ruime afdelingen van de eerste étage doorgingen, bleef Raffles plotseling staan.

Hij ging op een tafel zitten, schommelde zijn beenen heen en weer en haalde opnieuw zijn sigaretten-étui te voorschijn.

„Nu kan het werk beginnen, mijn lieve Charly,” sprak hij tot Brand, die op een stoel had plaats genomen.

„Wij willen echter eerst nog een sigaret rooken en dan zal ik je uitleggen, wat de zaak is.”

Hij hield zijn vriend het étui voor en bediende daarna zichzelf.

„Het rooken is in deze lokalen weliswaar streng verboden,” vervolgde hij, „maar ik denk, dat de brave mr. Robinson er niets tegen zal hebben als wij een uitzondering maken.”

Een poos lang zwegen beiden.

Daarop sprak Raffles, uit diepe gepeinzen ontwakend, terwijl hij den rook naar boven blies:

„Jij zult met Baxter trouwen!”

Charly Brand, die juist zijn sigaret in den mond wilde steken, liet zijn reeds halverwege opgeheven hand weer zinken en maakte een beweging als wilde hij opspringen en wegloopen.

Hij twijfelde er geen oogenblik meer aan of zijn geniale meester was, overspannen door het vermoeiende werk van den laatsten tijd, plotseling krankzinnig geworden.

En hij verwenschte inwendig den neteligen toestand, waarin hij zich op het oogenblik bevond.

Lord Lister had met steeds grooter plezier het geelaat van zijn vriend bestudeerd.

En op het oogenblik, toen Charly Brand opsprong om zich met een snelle beweging uit de voeten te maken, legde hij hem de hand op den schouder en drukte hem in zijn stoel terug.

Charly Brand gehoorzaamde willoos als onder hypnotischen dwang.

„Niet tergen! Schijnbaar op alles ingaan!” dacht hij. Want hij had meermalen gelezen, dat dit de eenige manier was om met krankzinnigen om te gaan.

„Wees nu eens verstandig, Charly!” Met deze woorden verbrak Raffles den onverkwikkelijken gedachten-gang van zijn vriend.

„Ik zie aan je gezicht, dat je mij voor krankzinnig houdt. Maar ik herhaal nogmaals, dat ik mij nog nooit zoo goed heb gevoeld als juist nu.

De zaak is — in korte woorden — als volgt:

Wij hebben vandaag immers Baxter's huwelijks-advertentie in de „Times” gelezen en ons telefonisch door Marholm laten bevestigen, dat het is zooals wij dachten.

In aanmerking genomen de jarenlange vriendschappelijke betrekking, waarin ik sta tot den gevreesden inspecteur van Scotland Yard, zou het toch onverantwoordelijk zijn, als ik nu deze schitterende gelegenheid zou laten voorbijgaan, zonder dat ik het hoofdbureau van politie weer eens van mij deed spreken.

Ik zal daarom vanaf morgen de oude Schotsche Lord Kennington zijn. Jij bent mijn dochter Mabel. Je hebt sommige lichamelijke gebreken, die ik echter nog eerst moet bedenken, je krijgt van mij als bruidsschat een millioen pond sterling en trouwt met Baxter.

Dat geeft weer een onbetaalbare grap.

En onze brave Londenaars, die mij nog onlangs in hun dagbladen vereerden met den bijnaam van een Engelschen Tijl Uilenspiegel, kunnen weer eens hartelijk lachen.

Heb je nu eindelijk begrepen, hoe de zaak in elkaar zit, mijn jongen?”

Nu zag Charly Brand in, dat zijn vermoedens betreffende de zielsziekte van zijn vriend onjuist waren geweest.

Opgelucht haalde hij adem.

En het vooruitzicht om te spelen voor Mabel Kennington deed hem hartelijk lachen.

„Als dit niet de aardigste mop is, die je ooit hebt uitgehaald, Edward, mag ik de grootste idioot zijn van de wereld!”

„Dit voorrecht moet je overlaten aan Mr. James Baxter, mijn beste Charly. Die mag daarop aanspraak maken,” antwoordde Raffles.

Charly Brand werd alweer nieuwsgierig.

„Eén ding begrijp ik nog steeds niet: waarom brengen wij dit nachtelijke bezoek in de confectiezaak van de firma Robinson?”

Edward Lister gooide zijn eindje sigaret weg.

„Niets eenvoudiger dan dat, Charly. Als Lady Kennington moet je toch een rijk voorziene garderobe hebben.”

„En wil je die hier in den nacht weghalen?” vroeg Brand schouderophalend.

„Dank je, dat is een armzalig werk. En daarenboven is de waarde van die dingen niet evenredig aan het gevaar, dat eraan verbonden is.”

Raffles schudde het hoofd.

„Je bent op het oogenblik vreeselijk zwaartillend, Charly. Van die zijde heb ik je nog nooit leeren kennen. En — zeer vleierend is je meening voor mij niet. Of denk je, dat ik zoo bescheiden ben geworden om te zijn afgedaald tot een gewonen winkeldief?

Neen, vriend!”

Hij maakte een afwerende handbeweging:

Daarna vervolgde hij:

„Zooals ik reeds opmerkte, heb je voor de rol, die je zult gaan spelen, een uitgebreide garderobe nodig. Ik zal je die zoo overvloedig laten in orde maken, dat je tevreden kunt zijn. Daar je als man natuurlijk niet kunt laten maatnemen en passen, want dat zou onnoodig achterdocht wekken, moeten de kleedingstukken gemaakt worden volgens modellen, die je goed passen.

En om deze modellen te krijgen, zijn wij vannacht

hierheen gekomen en brengen Mr. Robinson een bezoek.

Ik koos met opzet zijn zaak, omdat die het best voorziene en grootste Londensche huis is voor damesuitzettingen, want het wandeltoilet, dat als model moet dienen, is alleen niet voldoende.

Je moet vanaf de kousen tot het corset geheel gekleed worden, opdat ik je daarna een volledig uitzet kan laten maken, waarvoor zich geen enkele Schotsche gravin of millionairsdochter behoeft te schamen.”

Hij sprong van de tafel af.

„En kom nu, mijn jongen, opdat wij je kunnen kleden.

Je zult wel uit eigen ervaring weten wat een vrouw allemaal noodig heeft om „gekleed” te zijn.”

Hij nam zijn elektrische zaklantaarn weer in de hand, om Charly voor te gaan naar de afdeeling ondergoederen, waar hij een begin wilde maken.

Charly, die lachend had geluisterd, volgde hem op den voet, in afwachting van de dingen die zouden komen....

Gedurende de nu volgende twee uren waren in het warenhuis van R. L. Robinson & Co. twee vreemde gestalten druk aan het werk.

Af en toe klonk in de reuzenzalen een vroolijk lachen, dat zich in de duisternis verloor — het ruischen van een zijden rok — het kraken van corsetbaleinen — halffluide mannenstemmen — een bleekblauwe lichtstraal, die nu hier, dan daar in het nachtelijk donker verscheen.

— — — — —
En toen van den Westminster Abdy vijf doffe slagen over de huizen der slapende millioenenstad dreunden, toe de zwartbruine morgennevelen zich oprolden boven de wateren van de Theems — liepen twee mannen langzaam langs het Strand.

Ieder van hen droeg een groot pak. En zij hadden de kragen hunner jassen opgeslagen en de breede kleppen der autopetten diep over het voorhoofd getrokken.

De schim van Baxter zweefde om hen heen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De kennismaking.

Toen inspecteur Baxter twee dagen later des morgens zijn bureau binnenkwam, bleef hij verschrikt staan.

Midden in de kamer stonden zes groote waschmanden, die tot aan den rand gevuld waren met brieven van alle mogelijke vormen.

Baxter bleef met een dom gezicht staren naar de overvolle manden.

Daarop keek hij met een smeekenden blik naar Marholm.

Deze zat aan zijn schrijftafel, grijsde vroolijk en rookte met veel welbehagen zijn tabakspijp.

„Marholm!”

„Mijnheer de inspecteur!” klonk het van achter de dikke rookwolken.

„Wat is er in die zes waschmanden?”

„Uw particuliere correspondentie, inspecteur!”

Baxter begon nu zijn pelsjas uit te trekken, hing die aan den kapstok en legde zijn cylinder neer.

Daarop wendde hij zich weer tot zijn secretaris.

„Marholm!” herhaalde hij nog eens op verdacht beleefden toon, „ik vroeg je, wat er in die zes waschmanden is?”

„Uw particuliere correspondentie, inspecteur,” sprak de vloer met onverstoorbare kalmte, „of, om mij duidelijker uit te drukken: de ingekomen antwoorden op uw huwelijksadvertentie. Op het bureau van de „Times” liggen er nog veel meer, maar ik had nog niet genoeg manschappen vrij om ze alle te laten afhalen.”

„Groote God!” zuchtte Baxter, in zijn stoel neervallende.

„Dat is nog lang niet alles,” vervolgde Marholm meedoogenloos, „een paarhonderd aanbiedingen zijn ook aan uw adres te Scotland Yard ingekomen. Met de alphabetische sorteering van deze brieven zijn voorloopig drie man bezig. Ik denk, dat zij tegen den middag klaar zullen zijn.”

De chef van Scotland Yard wischte zich het angstzweet van het voorhoofd.

„Ja — maar — Marholm,” sprak hij met moeite, „hoe komen de menschen er toe om regelrecht hierheen te schrijven en hoe weten zij, dat ik de steller van die advertentie ben?”

De vloer haalde met een onverschillig gelaat de schouders op.

„Dat was toch niet zoo moeilijk te raden,” sprak hij. „Er moet nu spoedig voor gezorgd worden, dat wij voor de eerstvolgende dagen een voldoende aantal manschappen vrij krijgen om uw correspondentie door te lezen en de dienst mag er natuurlijk niet onder lijden.”

„Houd je onhebbelijke brutaliteiten voor je!” stootte Baxter op, blij, een gelegenheid te hebben gevonden om zijn opgekropte woede tegenover zijn secretaris te kunnen luchten.

„Bovendien verzoek ik je dringend, je niet met mijn particuliere aangelegenheden te bemoeien.”

Bij die woorden sprong hij op en begon om de zes waschmanden rond te loopen, waarnaar de vloer met innig genoegen keek.

„Hopenlijk krijgt hij nu een aanval van beroerte!” dacht Marholm.

Maar hij had Baxter's weerstandsvermogen onderschat.

De inspecteur van politie bleef met een diepzinnig gelaat tusschen de waschmanden staan en verklaarde:

„Gij moet dadelijk een schrijven zenden aan de couranten en uit mijn naam verklaren, dat een onbekende zich ten mijnen koste een grap heeft veroorloofd en dat aanbiedingen op de advertentie, die een paar dagen geleden in de „Times” heeft gestaan, niet in ontvangst worden genomen.”

„Ja, inspecteur,” lachte de vloer oneerbiedig, „zooals gij beveelt. Maar ik geloof niet, dat gij daarmee het gewenschte succes zult hebben.”

Uw huwelijksaanvraag, echt of niet, is voor de Londenaars zulk een reden tot vrolijkheid, dat zij niet dadelijk weer tot kalmte komen."

Baxter stampte woedend met zijn voet op den grond.

„Doe, wat ik je heb gezegd!" snauwde hij. „Het interesseert mij niet in het minst om je meening te hooren omtrent de Londenaars en mijn huwelijksannonce."

„Ja, inspecteur," antwoordde de vlooi, draaide zich op zijn stoel weer naar de schrijftafel toe en begon het door Baxter gewenschte bericht voor de kranten gereed te maken.

Op dat oogenblik belde de telefoon.

De secretaris ging naar het toestel en luisterde.

„Hier hoofdbureau van politie, secretaris Marholm!"

„Hier Lina Schoorsteen, huwelijksbureau," klonk het terug en het kostte Marholm groote moeite om niet in lachen uit te barsten, want hij had aan de stem duidelijk gehoord, dat die Lina Schoorsteen niemand anders was dan zijn vriend John C. Raffles, de groote onbekende.

„Luister eens, Marholm," sprak Lina Schoorsteen op vertrouwelijken toon, „is uw hooge chef aanwezig?"

„Ja," antwoordde de vlooi, „maar ik geloof niet, dat er met hem te handelen is, want mijnheer de inspecteur heeft mij zooeven duidelijk verklaard, dat hij van de geheele zaak niets wil weten, dat de advertentie door den een of anderen onbekende is opgesteld."

„Mijn voorstel zal wel een uitzondering zijn," sprak Lina Schoorsteen. „Er is namelijk sprake van de dochter van een Schotschen Lord, die een bruidschat krijgt van een millioen pond sterling.

En ik heb opdracht van den vader dier jonge dame, mijnheer den politie-inspecteur Baxter voor morgenmiddag in Cecilia-Hotel uit te noodigen, waar zijn lordschap met zijn dochter vanavond aankomt en verscheiden kamers in de eerste verdieping zal betrekken."

De vlooi luisterde vol aandacht.

„Wacht als 't u belieft een oogenblik, mevrouw Lina Schoorsteen," riep hij in het toestel, „ik zal mijnheer den inspecteur in kennis stellen met uw aangelegenheid."

„Heel graag," antwoordde de andere stem, „en ik zou u zeer dankbaar zijn, beste Marholm, als gij uw opperhoofd even aan het toestel kondt sturen."

De vlooi legde den hoorn van het toestel neer, keerde zich om en sprak tot Baxter, die brandend van ongeduld naar het gesprek had geluisterd:

„Inspecteur, ik wensch u van harte geluk. Gij zult trouwen met de dochter van een Schotschen Lord en

een millioen als bruidschat meekrijgen in uw huwelijk!"

Baxter stak een sigaar aan, hoewel hij van zenuwachtigheid den lucifer nauwelijks kon vasthouden, en na een poosje antwoordde hij, terwijl hij onverschillig zat te dampen:

„Wat is dat voor onzin, die je mij daar vertelt? Ik heb je al duidelijk te kennen gegeven, dat ik afstand doe van alle mogelijke huwelijksplannen en op geen enkel voorstel inga."

De vlooi stak het korte pijpje, dat gedurende het telefoongesprek was uitgegaan, weer in brand.

„Ik gevoel een onbegrensde hoogachting voor u, inspecteur," sprak hij spottend, „want ik geloof niet, dat er behalve u nog iemand in Londen bestaat, die de dochter van een Schotschen Lord met een bruidschat van een millioen zoo resoluut afwijst."

De chef van Scotland Yard wendde zijn purperkleurig gelaat naar zijn secretaris en wees met den vinger naar zijn voorhoofd.

„Ben je werkelijk zoo dom, Marholm," sprak hij geërgerd, „om niet te begrijpen, dat dit telefoongesprek een grap is?"

De vlooi schudde ontkennend het hoofd.

„Integendeel, inspecteur, ik zou durven wedden, dat u door tusschenkomst van de zeer achtenswaardige Mrs. Lina Schoorsteen een groot geluk in den schoot wordt geworpen, als gij verstandig genoeg zijt om dadelijk toe te grijpen.

De dame wacht nog aan de telefoon, want het is haar veel waard, met u persoonlijk te spreken, daar de Lord u reeds morgenmiddag in het Cecilia-Hotel verwacht, om al het overige met u te behandelen."

Reeds half overtuigd stond Baxter op, ging naar de telefoon en begon een gesprek met Lina Schoorsteen.

Het resultaat van dit gesprek was, dat hij vijf minuten later met al de domme verwaandheid, die hem eigen was, op zijn stoel plaats nam, de beenen over elkaar sloeg en tot Marholm sprak:

„Als gij u voortaan behoorlijk gedraagt en mij geen reden tot klagen geeft, is het best mogelijk, dat ik je uitnoodig op mijn huwelijk met Mabel Kennington."

De vlooi maakte een spottende buiging en verklaarde op ernstigen toon:

„Het oogenblik, waarop gij u in het huwelijk begeeft, dat zooveel rechten en plichten met zich meebrengt, zal tot de schoonste van mijn leven behooren."

„Daar ben ik blij om, Marholm," antwoordde Bax-

ter op neerbuigenden toon, „en ik beschouw deze woorden van u als het bewijs, dat al mijn moeite om een net en verstandig mensch van je te maken, niet vergeefs is geweest.”

De groote klok op de Trinitykerk wees twee minuten over vijf aan, toen de chef van Scotland Yard de vestibule van het Cecilia-Hotel betrad en met schuwe bewondering keek naar de weelde, welke daar heerschte en die bewees, dat het Cecilia-Hotel met recht het voorname hotel van Londen genoemd mocht worden.

Baxter had zich voor het bezoek aan den ouden Schotschen Lord Kennington zeer zorgvuldig gekleed.

Zijn lakschoenen en cylinder glommen.

Daarbij droeg hij wel geen smaakvolle, maar zeer opvallende bloedroode glacé's. Onder den linkerarm had hij, zooals hij dikwijls bij de voorname wandelaars op het Strand had gezien, een wandelstok geklemd, waarvan de punt als een omgekeerde degen in de lucht stak.

Hij ging het secretariaat links van den ingang binnen en vernam, dat Lord Kennington met zijn dochter en haar kamenier dien nacht waren aangekomen, op de eerste étage de kamers 16 tot 22 hadden betrokken en dat de Lord hem reeds sinds een half uur verwachtte.

Eenige oogenblikken later stond Baxter, aan wien nu niets te bespeuren was van zijn gewone zelfvoldaanheid, tegenover een ouden, voornamen heer, wiens witte baard over zijn borst golfde.

„Baxter!” sprak hij met een buiging.

De oude Lord boog het hoofd met een vriendelijken groet.

„Het verheugt mij, heer inspecteur van politie, dat gij mijn verzoek om een persoonlijk onderhoud hebt ingewilligd. Ik houd er niet van, veel woorden onnodig te verspillen.

Ter zake dus!”

De beide heeren namen tegenover elkaar plaats.

Daarop vervolgde de Lord met zijn rustige, diepe stem:

„Van een lid van het Fransche gezantschap hier in Londen, met wien ik zeer goed bevriend ben, vernam ik, dat gij van plan zijt in het huwelijk te treden.

Daar ik geneigd ben op uw advertentie, die voor eenige dagen in de „Times” stond, in te gaan, ben ik van mijn landgoed Dundley-Castle hierheen gekomen en heb mijn dochter Mabel, die er in de eerste plaats bij betrokken is, meegebracht.

Tot mijn groot leedwezen ben ik op het oogenblik

niet in staat, u aan haar voor te stellen, daar zij een bezoek brengt bij den Lordmayor van Londen, wiens achternicht zij is.

Ik zal echter, als ons gesprek een bevredigend verloop heeft, deze formaliteit zoo spoedig mogelijk doen plaats vinden.”

Baxter, wiens hoofd duizelde bij het hooren van al de deftige namen en plaatsen, die door den Lord werden genoemd, maakte verscheiden buigingen achter elkaar en werd steeds meer verlegen.

„Ik beschouw het als een buitengewoon voorrecht, uw lordschap, dat gij ter wille van mijn bescheiden persoon van uw woonplaats hierheen bent gekomen en ik hoop, dat gij ervan overtuigd zijt dat ik deze eer van ganscher harte zal weten te waardeeren.”

Een wederzijdsche buiging volgde, waarna zijt lordschap graaf Kennington, de eigenaar van Dundley-Castle, vervolgde:

„Ik wil openhartig met u spreken, als gentleman tegenover gentleman, heer inspecteur van politie: — Gij zult wel begrijpen, dat, wanneer het hoofd van een adellijke Schotsche familie, welke meer dan zevenhonderd jaar oud is, die tot de voornaamste grondbezitters van Schotland behoort, wanneer zoo iemand zijn dochter uithuwelijkt aan een burgerlijk beambte — neem mij de uitdrukking niet kwalijk! — dat er dan bijzondere redenen voor een dergelijk feit moeten bestaan.

In dit speciale geval, waar het mijn dochter Mabel betreft, is die reden de volgende: mijn dochter is vanaf haar geboorte doofstom en eenigszins verlamd in de heupgewrichten, twee gebreken, waar niet ieder zich overheen kan zetten.”

Baxter schudde beleefd het hoofd.

„O, uwe lordschap,” sprak hij met vuur, en als de vloo zijn gelaat op dit oogenblik had kunnen zien, zou hij luidkeels gelachen hebben, „dat beteekent niets; dat hindert niet in het minste, uw lordschap. Wees er van overtuigd, dat ik deze door u als gebreken betitelde eigenschappen van uw dochter in alle opzichten weet te waardeeren.”

De oude, deftige Lord Kennington zette een gezicht alsof hij in een citroen had gebeten. Daarop boog hij.

„Gij zijt kiesch, heer inspecteur, en ik dank u voor de manier, waarop gij over dit voor mij zoo pijnlijke bezwaar heenstapt.

En nu het verdere, meer aangename gedeelte van ons gesprek:

Mijn dochter krijgt als bruidschat, zooals ik u reeds door tusschenkomst van mevrouw Lina Schoorsteen liet

weten, een miljoen pond sterling, die ik u drie uur nadat het huwelijk is voltrokken uitbetaal.

Gij van uw kant moet — ik ben altijd een voorzichtig mensch en een zorgzaam vader — zoodra onze onderhandelingen tot een gunstig resultaat hebben geleid, een levensverzekering sluiten van een kwart miljoen pond sterling en mij de polis der verzekering ter hand stellen, opdat ik die — men moet op alles voorbereid zijn — voor mijn dochter in mijn brandkast kan bewaren."

Baxter had niet veel meer gehoord dan „een miljoen pond sterling”.

Hij maakte ontelbare buigingen en verklaarde daarop met een stralend gezicht:

„Het is mij natuurlijk aangenaam, uw Lordschap, als mijn vrouw een grooten bruidschat mee ten huwelijk brengt. Maar toch gebiedt mijn karakter en mijn eergevoel mij om u te verzekeren, dat ik nimmer een huwelijk zou kunnen aangaan om louter financieele redenen.

Materieele belangen zijn bijzaak voor mij en ik kan mij slechts een huwelijk indenken, dat berust op wederzijdsche innige sympathie.

Slechts dan, dunkt mij, kan het beiden echtgenooten waar geluk en een ideaal huwelijksleven waarborgen."

De oude Lord Kennington scheen aangenaam getroffen te zijn door deze levensopvatting van zijn toekomstigen schoonzoon.

Een vriendelijk lachje gleed over zijn gedistingeerd gelaat.

„Ik acht mij gelukkig, in u, mr. Baxter, een man gevonden te hebben van hooge zedelijkheid, wiens karakter mij een waarborg is, dat ik mijn dochter Mabel uithuwelijk aan een man, die waard is, in onze oude familie te worden opgenomen."

Hij maakte een korte pauze, die Baxter gebruikte om vol bewondering te kijken naar de kostbare juweelen, die de oude edelman aan zijn linkerhand droeg en waaronder zich een prachtige diamant bevond, dien de inspecteur van politie op minstens 40,000 pond sterling taxeerde.

In deze aangename beschouwingen werd hij door den Lord gestoord, die nogmaals het woord nam:

„En nu nog ten slotte, mijnheer de inspecteur, ik heb slechts deze eene dochter, daar mijn zoon in den bloeienden leeftijd van 23 jaar op een vossenjacht den dood vond door van het paard te storten.

En ik beschouw het daarom als een dure plicht, nauwkeurig naar het karakter van mijn aanstaanden schoonzoon te informeren.

Al twijfel ik er ook niet aan, dat er niet het minste op uw zedelijkheid valt aan te merken, toch zult gij het mij niet kwalijk nemen, dat ik er zeer veel prijs op stel, mij omtrent deze eigenschappen op de hoogte te stellen.

Gij hebt tot dusverre als jonggezel geleefd en ik besluit daaruit, dat uw huishouding is gevoerd door een huishoudster.

Ik hoop, dat gij mij toestaat om bij haar — het is immers niets anders dan een formaliteit — naar uw karakter te informeren."

Baxter had op dit oogenblik een gevoel alsof hij gewurgd werd.

Want met schrik dacht hij er aan, dat hij zijn Angelika eenige dagen geleden om zoo te zeggen de deur had uitgegooid en hij twijfelde er geen oogenblik aan, of „die oude krokodil”, die alles wist van zijn verleden en van zijn verboemelde nachten, zou den ouden lord Kennington informaties geven, die dezen edelman zouden bewegen om per eerstvolgenden trein Londen te verlaten om zijn dochter en zijn miljoenen in veiligheid te brengen voor den politie-inspecteur der hoofdstad, die bekend stond als zeer onsolide.

Maar toch durfde hij het niet wagen, den lord tegen te spreken, daar hij alles moest vermijden, wat diens wantrouwen kon opwekken.

Daarom antwoordde hij met een lachje:

„Ik stem gaarne toe in het voorstel van uw Lordschap, dat de gemakkelijkste en eenvoudigste weg is in dezen.

Wel heb ik mijn huishoudster eenige dagen geleden ontslagen, daar zij niet voldeed aan mijn misschien overdreven eischen wat betreft orde en netheid, maar zij zal ongetwijfeld de waarheid gestand moeten doen en u inlichtingen geven, waarmee gij, naar ik hoop, volkomen tevreden zult zijn.

Zij woont op het oogenblik bij haar zuster, een zekere Miss Brown, Houstonstreet 216, en het zou misschien het beste zijn als uwe Lordschap er morgen heenging."

De oude Lord noteerde het opgegeven adres en sprak daarna met groote beminnelijkheid:

„Ik hoop, heer inspecteur, reeds morgenavond het genoeg te hebben, u naar aanleiding van de uitstekende informaties een bevestigend antwoord te kunnen zenden. Daarna kan het voorgenomen huwelijk tusschen mijn dochter en u zonder onnoodig oponthoud worden voltrokken en zooals afgesproken —" hij stond

op en Baxter volgde zijn voorbeeld — „drie uur na het huwelijk betaal ik u den bruidschat van mijn dochter uit ten bedrage van een millioen pond sterling.”

De almachtige van Scotland Yard maakte de eene buiging na de andere.

„Uw Lordschap is te goed,” sprak hij. „En om u te bewijzen, dat ik niets liever wensch dan een gelukkig huwelijk, zal ik nog heden een onderwijzer in de taal der doofstommen gaan opzoeken om bij hem een cursus te volgen, dan zal het mij hopenlijk gelukken, mij tegenover mijn aanstaande echtgenootte verstaanbaar te maken.”

Na deze, volgens zijn eigen meening, zeer diplomatische belofte, verliet hij de kamer, tot aan de deur vergezeld door den ouden Lord Kennington. Op straat nam hij een rijtuig en begaf zich naar een instituut voor doofstommen.

Terwijl het rijtuig langs het Strand reed, keek Baxter met een hoogmoedig lachje naar de voorbijgangers, die te voet hun weg aflegden en dacht bij zichzelf:

„Armzalig gespuis!

Over een paar dagen ben ik bezitter van een millioen pond sterling en van een doofstomme lady en als er dan ook tien Rafflessen komen, dan zullen zij te zamen nog niet in staat zijn om zelfs de punten van mijn lakschoenen, die ik voortaan zal dragen, aan te raken.”

Op dit oogenblik dacht hij plotseling aan Angelika en hij voelde zich niet zoo zeker meer, want hij kon zich levendig voorstellen, wat zijn gewezen huishoudster den lord zou vertellen van zijn verboemelde nachten en de elken avond gedronken tien glazen whisky.

Eenige minuten lang dacht hij ernstig na, eindelijk gleed een zegevierend lachje over zijn bolrond gelaat en luid sprak hij:

„Ik moet de oude eveneens beloven, haar te zullen trouwen, dan zal zij wel gunstige informaties over mij geven.

Dat is de eenige oplossing!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Verloofd!

Voordat Baxter zich den volgenden morgen naar het hoofdbureau van politie begaf, reed hij naar de Hostenstreet om zijn oude huishoudster op te zoeken.

Hij was in een vrij slecht humeur.

Want zijn bezorgdheid of hij de oude Angelika zoo gunstig jegens zich zelf zou kunnen stemmen, dat zij lord Kennington niets dan goeds van hem zou vertellen, had gemaakt, dat hij den geheelen nacht geen oog had gesloten.

De zotste gedachten vlogen door zijn brein, maar telkens weer kwam hij tot de conclusie, dat hij zijn plan ten uitvoer moest brengen:

Hij moest Angelika huwelijksbeloften doen! Dat was de eenige mogelijkheid om haar in een jegens hem goede stemming te brengen.

„Wat doet men niet voor een millioen pond sterling!” sprak hij tot zichzelf.

En hij had ondanks die schoone spreuk toch een gevoel alsof hij een half verrotte oester door moest slikken.

Want hij had een somber voorgevoel, dat Angelika ter bezegeling der verloving een massa kussen in voorraad had.

Dergelijke onsmakelijke voorstellingen kwelden hem gedurende zijn morgenrit.

Maar — — wat doet men niet voor een millioen pond sterling! En dan bovendien nog een grafelijke schoonvader, familiebetrekkingen met den Lordmayor en Dundley Castle!....

Miss Brown ontving hem, toen hij zijn naam noemde, niet zeer vriendelijk.

„Wat wenscht gij van mijn zuster?” vroeg zij.

De inspcteur van politie sloeg het eene been over het andere, zette zijn linkerhand in de zijde en leunde met de rechter op zijn stok.

„Ik breng haar het geluk!” verklaarde hij met groote bescheidenheid.

Het wantrouwen van Miss Brown werd na deze woorden nog grooter.

Maar zij liet haar bezoeker binnen in een eenvoudige kamer.

„Ik zal eens zien of mijn zuster al op is,” sprak zij heengaande.

Baxter wilde zich reeds opwinden over zoo'n verregaande luiheid, maar hij bedacht nog tijdig, dat Angelika niet meer bij hem in betrekking was en dat hij dus het recht niet had, haar iets te bevelen.

Hij mompelde een onderdrukten vloek en begon, zoodra hij alleen was, door de kamer op en neer te loopen.

Met groote inspanning verzamelde hij zijn gedachten, want het oogenblik der beslissing naderde.

„Een vervloekte historie!” bromde hij herhaaldelijk, zich achter de ooren krabbende.

Daarop bleef hij vol ontzetting bij het venster staan, waar hij op zijn wandeling juist was aangekomen.

De kamerdeur was namelijk wijd opengegaan en juffrouw Angelika kwam binnen.

Zij droeg een fletsrose, diep gedecolleteerde ochtendjapon en had een grasgroen lint door het haar gevlochten.

Toen zij de deur achter zich had gesloten, liet zij zich met een zucht in een roodpluchen stoel neervallen.

„Gij wenschtet mij te spreken, naar mijn zuster zegt?” zoo begon zij het gesprek.

„Ja!” antwoordde Baxter, vastberaden naar haar toekomende en dichtbij haar plaats nemende.

„En wat is de zaak?” vroeg de dikke juffrouw.

„Gij hebt mij in mijn heerlijken morgenslaap gestoord en mij uit Morpheus' armen gehaald!”

„Dat spijt mij zeer,” antwoordde de inspecteur. „Maar mijn dienst, die, zooals gij weet, om 10 uur 's morgens begint, noodzaakt mij, dezen tijd te kiezen.”

Na deze inleiding haalde Baxter een paar malen diep adem:

„Mijn lieve Angelika, gij hebt mij voor vijf dagen verlaten,” zoo begon hij.

Maar de Venus viel hem onmiddellijk met een gebiedende beweging in de rede.

„Mijn eergevoel dwong mij, mijnheer, om uw huis te verlaten na de brutale wijze, waarop gij u jegens mij hebt gedragen.”

Baxter knikte droevig met het hoofd en zette daarbij een gezicht als een hond, die men op den staart trapt.

„Ik zie mijn ongelijk in en heb pas in deze laatste vijf dagen begrepen, wat ik in u verloren heb.

Elk oogenblik voelde ik duidelijker, dat gij mij onmisbaar zijt geworden. En ik ben vastbesloten om tot elk middel mijn toevlucht te nemen om u weer aan mij te binden.”

Over Angelika's vette wangen gleed een zelfvoldaan lachje.

Zij trok haar gedecolleteerde morgenjapon nog verder naar beneden, leunde met de plumpe bevalligheid van een nijlpaard in haar stoel achterover en sloeg met een sierlijke beweging de voeten over elkaar.

Baxter, die dit alles rillend had aangezien, slikte den prop door, die hem in de keel zat en vervolgde met moeite:

„De een of andere dichter zegt:

„Slechts het verlorene bezitten wij voor eeuwig!”

Dat is een dichter, Angelika, een halfgekke kerel. Ik echter, zie je, ik ben de politie-inspecteur van Londen,” hij haastte zich om er zoo gauw mogelijk af te zijn, „ik ben een man van de daad en houd niet van aarzelen, ik heb je lief met mijn geheele hart en ik ben niet van plan, mij mijn groot geluk te laten ontrooven.”

Hij raapte nogmaals al zijn moed bijeen. Zijn stem klonk onwillekeurig al luider en luider.

„En daarom vraag ik je, Angelika, wilt gij, die ik van ganscher harte liefheb en vereer, wil je weer tot mij terugkeeren en mijn vrouw worden?”

Kan het je niet bekoren, visitekaartjes te laten drukken, waarop te lezen staat: „Inspecteur van politie James Baxter en echtgenoot?”

De schoone Angelika was sprakeloos en staarde met haar kleine varkensoogjes, die zich langzaam met tranen vulden, naar den chef van Scotland Yard, die juist van plan was een knieval te doen.

De vrouw van den inspecteur van politie!

Een heerlijke toekomst opende zich voor haar. Zij zag zichzelf reeds als de koningin van Scotland Yard!

Alle marktverkoopsters van Battersea en Whitechapel, tot wie zij in vriendschappelijke betrekking stond, al haar kennissen, haar goede vriendinnen en haar vijandinnen zouden barsten van woede!

Zij zou geïntroduceerd worden in de voornaamste kringen!

Iedereen zou eerbied en ontzag voor haar hebben!

Zij zou in gezelschappen komen!

Misschien zelfs aan het hof!!

Dat was te veel voor haar — te veel!! —

Zij verloor haar kalmte.

En met het volle gewicht van haar tweehonderd pond wierp zij zich om den hals van Baxter, die op zijn knieën voor haar lag.

„James!” hijgde zij.

„Mijn James! Mijn geliefde! — —

Ik ben de jouwe!”

Zij haalde diep adem.

Daarop begon zij opnieuw.

„Vanaf het eerste oogenblik heb ik je bemind met mijn kuische ziel. Ja, James — ik wil je vrouw worden, je kleine, bekoorlijke vrouwtje. Ik zal je een hemel op aarde verschaffen en wij zullen leven als twee tortelduifjes.

Ach — jij! — — geliefde!!!! — —”

Baxter deed wanhopige pogingen om zich te bevrijden uit de armen zijner bruid.

Hij kon nauwelijks ademhalen en hij voelde zich wee en akelig.

Hij zag echter wel in, dat met goedheid niets te beginnen was met Angelica.

Daarom spande hij al zijn krachten in en drukte haar op haar stoel terug, waar zij met een schroomvallig lachje bleef zitten.

Zwijgend staarde het bruidspaar elkaar aan.

Toen maakte Angelika aanstalten om weer naderbij te komen, maar de heerscher van Scotland Yard vluchtte met een behendige beweging achter de ronde tafel.

Zuchtend kroop hij in den hoek van de canapé, haalde zijn zakdoek te voorschijn en droogde zich het zweet af, dat de krachtsinspanning hem op het voorhoofd had gedreven.

„Wij zullen verstandig zijn, geliefde, en met onze liefkoozingen wachten totdat de zegen van den dominé ons voor eeuwig heeft verbonden.”

„Ach ja!” fluisterde Angelica verrukt en bewonderde de kalmte en voorname zelfbeheersching van haar bruidegom.

Zij was eerlijk genoeg om in te zien, dat hij in dat opzicht haar meerdere was.

Er heerschte een zwijgen, gedurende hetwelk men niets anders dan de snuivende ademhaling van Ange-

lika en het onderdrukte zuchten van de tegenpartij vernam.

Daarna stond Baxter op, stak de handen in de broekzakken, wierp het hoofd in den nek en begon peinzend door de kamer te wandelen.

Hij kwam nu aan het tweede deel van zijn programma, dat echter voor hem het gewichtigste was en waarvoor hij zich had verloofd met de liefvallige Angelika.

Eindelijk scheen hij tot een resultaat te zijn gekomen. Hij bleef voor haar staan, fronste de wenkbrauwen en sprak met groote kalmte:

„Ik houd het voor mijn plicht om jou, nu je mijn verloofde bent, van alles op de hoogte te brengen wat mij hindert en wat mij verheugt.

Op het oogenblik kan ik je tot mijn genoegen iets vertellen, wat je, als de aanstaande mevrouw Baxter zeer zal verheugen.

Ik ben door een onzer hoogste autoriteiten tot een bevordering voorgedragen, die zelden door beambten van mijn rang en stand wordt bereikt. Ik vlei mij met het idee, dat ik deze bevoorrechting te danken heb aan mijn onvermoeiden arbeid en aan mijn streng moreelen levenswandel.”

Angelika scheen het met hem eens te zijn, want zij knikte bevestigend met het hoofd en dacht er blijkbaar in 't geheel niet meer aan, wat zij vijf dagen geleden over dit onderwerp haar bruidegom naar het hoofd had geslingerd.

En Baxter, zeer in zijn schik met deze bevestiging zijner woorden, ging door zichzelf te bewierooken.

„Van welken aard deze promotie is, kan ik je helaas nog niet vertellen, daar men het voor mijzelf nog geheim houdt.

Ik heb het echter uit goede bron vernomen, en mij werd verzekerd, dat voor die betrekking alleen in aanmerking kan komen een man, wiens levenswandel onberispelijk is.”

De jonge bruid keek vol verrukking naar haar aanstaanden echtgenoot op.

„Natuurlijk!” lispelde zij, „zedelijk gedrag — onberispelijk — voorbeeldig —!”

Baxter knikte haar dankbaar toe, hervatte zijn wandeling en sprak:

„De invloedrijke heeren, die over mijn lot zullen beslissen, vinden het waarschijnlijk het verstandigst om bij jou, die jarenlang mijn huishoudster bent geweest, naar mij te informeeren.

De persoon, die de leiding der zaak in handen heeft genomen, moet een zekere lord Kennington zijn, die

namens het ministerie van binnenlandsche zaken optreedt en daar een belangrijke positie bekleedt.

Ik heb het voorrecht, dezen heer persoonlijk te kennen en moet erkennen, dat er wederzijdsche sympathie tusschen ons beiden bestaat.

Het is daarom waarschijnlijk, dat deze lord Kennington, om er geen ondergeschikte beambten in te halen, persoonlijk naar mijn levenswandel komt informeren.

Als mijn vermoeden juist is", — hij bleef een oogenblik voor haar staan en keek haar met strengen blik aan — „dan mag ik zeker wel van mijn bruid verwachten, dat zij een uiterst gunstig oordeel uitspreekt over mijzelf en mijn levenswandel.

Ik maak er je nogmaals opmerkzaam op, dat hier waarschijnlijk voor mij een schitterende loopbaan op het spel staat.

Angelika! Je bent mijn bruid!"

Juffrouw Angelika stond op, ging naar hem toe, legde haar beide reusachtige handen op zijn schouders en keek hem diep in de oogen.

„Ik ben je bruid, James!" sprak zij met ontroerde stem. „En ik wil je, als het noodig is, op mijn handen dragen om je gelukkig te maken!"

„Ik heb niet anders van je verwacht", antwoordde Baxter en zijn stem had een tragischen klank, terwijl hij inwendig wel kon jubelen van vreugde omdat alles zoo gemakkelijk was gegaan.....

Zoo was het dus verder ook niet te verbazen, dat hij in een uitstekende stemming was, toen hij een uur later op zijn bureau kwam.

Met het gebaar van een grand seigneur wierp hij zijn pels op een stoel en legde zijn cylinder daar bovenop.

Hij hield het beneden zijn waardigheid om de vloogoodenmorgen te wenschen.

Maar Marholm scheen daarover niet verstoord te zijn, want hij werkte rustig door en bekommerde zich in het geheel niet om zijn chef.

Zoo merkte hij dan ook niet, dat Baxter achter zijn rug met de handen allerlei geheimzinnige teekens maakte, waarvoor men een verklaring vindt als men zich herinnert, dat de inspecteur van zijn bezoek bij Lord Kennington regelrecht naar een doofstommenleeraar was gegaan om zich door dezen in de beginselen zijner kunst te laten inwijden.

Want hij wilde in elk geval voorbereid zijn wanneer de oude Lord hem in kennis bracht met Miss Mabel.

Baxter herhaalde achter den rug van Marholm meermalen zijn oefeningen en knikte tevreden.

Hij had het geleerde goed onthouden.

Vluchtig en met zijn gedachten elders keek hij de ingekomen post door.

Daarop stak hij een sigaar aan en ging naar zijn secretaris toe.

„Marholm", sprak hij, „let eens op. Je kunt iets leeren. Wat beteekent dit?"

Hij zwaaide voor de oogen van de vlooo, die verbaasd opkeek, eerst een paar maal met zijn handen door de lucht, legde toen zijn wijsvinger op zijn neus en daarna tegen zijn voorhoofd.

De vlooo keek hem met een medelijdenden blik aan.

„Ik geloof, inspecteur," sprak hij, „dat het hoog tijd voor u wordt, om eens een zenuwarts te raadplegen".

„Onzin!" riep de chef van Scotland Yard op beleedigden toon uit.

„Begrijp je dan niet, wat ik zoeven tegen je heb gezegd?"

Hij dacht een oogenblik na en schudde toen het hoofd.

„Neen", vervolgde hij, „je kunt het ook niet begrepen hebben, want ik heb het verkeerd gedaan."

Hij vingerde weer in de lucht rond en ging daarop met beide uitgestrekte wijsvingers eerst bij den neus en daarna bij het voorhoofd.

„Zoo", sprak hij en hij herhaalde voor zijn eigen plezier de oefening nog eenige malen.

„Nu is het goed".

De vlooo schudde het hoofd en keek wantrouwend naar zijn chef.

„Neen, inspecteur", sprak hij, „ik ben integendeel van meening, dat gij niet meer goed zijt".

De inspecteur keek zijn secretaris minachtend aan.

„Gij zijt een dom wezen, Marholm, en ik begrijp niet, hoe gij het klaar hebt gespeeld om een vrouw te krijgen.

Want dat, wat ik zoeven tegen je zei, beteekent immers:

„Ik heb je lief!"

Marholm stond op en ging haastig naar de deur, zijn hand op den knop legend.

Daarna wendde hij zich weer tot zijn chef:

„Wat beteekent: Ik heb je lief?" vroeg hij.

Baxter zegende de stompzinnigheid van zijn ondergeschikte, waardoor hij nog eens met zijn kennis kon schitteren.

„Ik zal het u nog eenmaal voordoen, Marholm. Dat is voor 't laatst. Als ge het nu niet begrijpt, leert ge het nooit!”

En terwijl hij sprak, sloeg hij meermalen met angstig vertrokken gezicht in de lucht alsof hij spinnen wilde vangen, sloeg zich drie- of viermaal op het hoofd, dat het klapte, en trok wanhopig aan zijn neus.

Op hetzelfde oogenblik had Marholm de deur opengetrokken en riep met donderende stem een paar politieagenten, die in de wachtkamer doelloos zaten te luiëren.

Vijf of zes van hen drongen door de deur naar binnen.

„Pak den inspecteur van politie beet!” beval Marholm gebiedend. „Hij is krankzinnig geworden”.

De agenten keken verlegen eerst den secretaris en daarna den inspecteur aan, die versteld stond, en wisten niet hoe zij het bevel moesten opnemen.

„Doe wat ik u beveel!” bulderde Marholm. En de politieagenten legden schouderophalend hun gummistokken weg en traden op Baxter toe om hem beet te pakken.

Nu kwam er leven in den machtige van Scotland Yard.

Hij sloeg zoo dreunend op de tafel, dat de inktpot in een grooten boog door de kamer vloog.

„Pak je weg!” riep hij de verstelde agenten staroogend toe.

„Brutaal volk, hoe kunt ge het wagen, mij, uw hoogsten chef, te willen aanraken?”

Dat is insubordinatie! Dat is oproer en mouterij! Ik zal u uit den dienst laten jagen en ervoor zorgen, dat ge allen een flinke gevangenisstraf krijgt!

Nogmaals: maak oogenblikkelijk, dat ge weg komt of er gebeurt een ongeluk!”

De agenten namen hun gummistokken weer op en dropen verbluft af.

Daarna trad Baxter op zijn secretaris toe, die het gebeurde inwendig lachend had aangezien, en zei, terwijl hij hem minachtend aankeek:

„Wanneer ik mij niet bedwong, Marholm, dan zou ik het voorval onderwerpen aan een zware bestraffing. Maar ik ben van meening, dat je domheid en kortzichtigheid je weer eens een poets gebakken heeft.”

Hij ging op zijn gemak op zijn stoel zitten en stak een nieuwe sigaar op, daar de oude door den inkt was uitgedoofd.

„Ik wil mij door je domme streken mijn goede humeur niet laten bederven”, verklaarde hij goedmoedig. „En ik zal je zelfs verklaren, wat die handgre-

pen, die je zoo onbegrijpelijk voorkomen, beteekent:

Ik zal namelijk binnenkort Miss Mabel Kennington, de dochter van den ouden Lord en eigenaar van Dundley-Castle, trouwen”.

„Is dat dezelfde dame?”, vroeg Marholm, „voor wie onlangs Miss Lina Schoorsteen bij ons heeft opgescheld?”

Baxter sloeg verwaand het eene been over het andere en zette een gezicht, alsof hij het millioen pond sterling al in den zak had.

„Jawel!” verklaarde hij, „dat is dezelfde dame”.

„Maar”, meende de vloog, „dan begrijp ik toch nog niet, welk verband er bestaat tusschen uw huwelijk en die hocus pocus, die ge mij daareven hebt voorgedaan”.

„Niets eenvoudiger dan dat: mijn bruid, die overigens alles vóór heeft, waarom men een vrouw vereert, is helaas doofstom. En daar ik niet genoeg materialist ben om bij mijn aanstaande echtgenootte alleen op een zoo hoog mogelijken bruidschat te letten, doch een wederkeerig goede verstandhouding der echtgenooten als het fundament beschouw van een gelukkig samenleven, zal ik mij moeite geven om de taal van mijn vrouw te leeren.

En dat ik niet zonder talent ben, ziet ge hieruit, dat ik met de handen reeds kan uitdrukken: ik heb je lief!”

De vloog, wien de zaak met dien Lord Kennington, dien Lina Schoorsteen, alias Raffles, zooals hij zich herinnerde, per telefoon had aangekondigd, niet erg betrouwbaar voorkwam, meende:

„Het is maar goed, dat niet aan alle huwelijken zooveel moeilijkheden zijn verbonden. Ik van mijn kant zou heel weinig lust hebben om een vrouw te bezitten, met wie ik mij alleen op zoo'n ingewikkelde manier zou kunnen onderhouden. Ik geloof ook niet, dat uw zwijgende echt u op den duur zal bevallen.”

„Laat dat maar gerust aan mij over,” zei Baxter, die zich erover ergerde, dat zijn secretaris weinig belang stelde in de taal der doofstommen, die nu immers ook de zijne zou worden.

„Overigens, betwijfel ik zeer,” vervolgde hij, „of een man van rang, stand en naam zooals Lord Kennington, den bloedverwant van den eersten burgemeester en eigenaar van de heerlijkheid Dundley-Castle, iemand als gij, die toch slechts ondergeschikte zijt, als schoonzoon zou aannemen, ook al waart ge volkomen de taal der doofstommen machtig.”

De vloog maakte een afwijzend gebaar en verklaarde:

„Ik geloof graag, inspecteur, dat er in heel Londen

maar zeer weinig menschen zijn, die eezuchtig genoeg zijn om met u mede te dingen."

Baxter stooft opgewonden op.

„Hoe meent ge dat?" vroeg hij kortaf.

Marholm vond het voldoende de schouders op te halen en te antwoorden:

„Gij schijnt geheel en al te vergeten, mijnheer de inspecteur, dat gij het geluk uwer bruidsdagen aan mij te danken hebt. Misschien herinnert gij u, dat Lina Schoorsteen hier had opgebeld en ik u slechts met hangen en wurgen kon bewegen, naar het toestel te gaan en met de vrouw te spreken.

Als ik dat niet had gedaan, dan zat ge nu nog steeds zonder huishoudster en zonder bruid en het aanstaande miljoen pond sterling.

Ge moet dus, als ge eerlijk wilt blijven, toegeven, dat ik de goede fee van uw huis ben.

Mijn nobel karakter verbiedt mij, van u voor deze tusschenkomst eenige provisie of vergoeding aan te nemen, doch ik mag tenminste verwachten, dat gij als echtgenoot voortaan een solieden levenswandel zult leiden. Dat zal mij een voldoende belooning zijn."

Baxter werd zoo rood als een kreeft.

„Wat een onbeschaamdheden veroorlooft gij u, brutale idioot! Als dat nog eens gebeurt, dan zal ik zorgen, dat gij uwe betrekking verliest!"

De vloovrouw vouwde zijn handen onder zijn buik en keek den inspecteur van politie smeekend aan.

„Als ge toch maar niet altijd met holle beloften aankwaamt," zei hij.

„Gij weet toch, dat ik den dag zou zegenen, waarop ik uit deze atmosfeer van actenstof en schrijverij werd verlost en weer als detective bij den buitendienst werd geplaatst, waar toch ook mijn eigenlijk arbeidsveld ligt."

Baxter keek hem met een breeden grijnslach aan.

„Dat geloof ik," antwoordde hij, „dat zou je bevallen, dag en nacht op straat om bierhuizen en kroegen af te loopen, maar daar help ik je niet meer aan. Voor mijn part blijft ge zitten tot ge oud en grijs wordt en op zekeren dag in het stof der processen stikt!"

„Hetzelfde wensch ik u ook toe, meneer de inspecteur", hernam Marholm kalm. „En wanneer ik u zoo aanzie, met het verraderlijk rood van de tering op de wangen, dan kan ik, al doet het mij leed, niet verhelen, dat ge het, naar ik vermoed, wel niet lang meer zult maken."

De inspecteur van politie kromp ineen en wierp een angstigen blik op den spreker.

„Meent ge werkelijk, Marholm," zei hij met onvaste stem, „dat ik niet goed gezond ben en zelfs tering heb? Ik weeg toch meer dan tweehonderd pond zonder kleeren!"

Marholm haalde onverschillig de schouders op.

„Waterzucht!" verklaarde hij.

„Uwe tweehonderd pond bewijzen niets; integendeel, men is tegenwoordig reeds lang tot de overtuiging gekomen, dat de gezondheid van een mensches te zwakker is, naarmate hij meer weegt en door een onsolide leven zichzelf heeft benadeeld.

En daar men nu juist niet kan beweren, dat gij zeer solide leeft, moet ik bij mijn overtuiging blijven, dat gij het wel niet zoo heel lang meer maken zult."

Baxter was doodsbleek geworden.

Hij legde zijn sigaar weg, die hem plotseling niet meer smaakte, haalde een zakspiegeltje te voorschijn en begon zijn bolronde gezicht vol aandacht te bekijken.

„Ik ben niet al te sterk," gaf hij toe, „maar ik kan mij niet voorstellen dat het met mij werkelijk zoo slecht gesteld is.

Waterzucht openbaart zich immers ook in het opzwellen der beenen en mijn beenen zijn zoo dun als twee stokken."

De vloovrouw trok de wenkbrauwen op en nam zijn chef op met een blik als wilde hij taxeerden, hoe lang deze nog te leven had.

„Dunne beenen," sprak hij, „zwijs over uw dunne beenen. Die bewijzen volkomen, dat mijn meening juist is. En als gij verstandig zijt, dan moet gij nog genieten van den korten tijd, die u overblijft. Bezorg u met uw miljoen pond sterling tenminste nog eenige aangename maanden. Want aanstaande Kerstmis zult gij wel niet meer beleven."

Baxter was opgestaan, liep met rassche schreden door het vertrek op en neer en wierp zijn secretaris af en toe woedende blikken toe.

„Nu hebt gij mij al mijn plezier van het huwelijk vergald!" bromde hij.

„Ik had mij alles zoo mooi voorgesteld, als Miss Mabel Kennington Mevrouw James Baxter zou zijn. En nu komt gij er met uw domme verstand bij en vertelt mij allerlei nonsens over tering en waterzucht!"

Hij ging plotseling naar Marholm toe en hief de hand op alsof hij hem een klap wilde geven.

„Schaapskop, die je bent!" schreeuwde hij hem toe. „Bemoei je voortaan met je eigen beenen en laat mij met rust!"

„Dat doe ik immers!" lachte Marholm, „en voor

mij is het de hoofdzaak, dat gij de ten doode opgeschrevene zijt en niet ik!

Als ik van uw begrafenis kom, ga ik dadelijk naar uw opvolger en zorg ervoor, dat hij een anderen secretaris neemt.

Het is uw eigen schuld, dat ik naar uw dood verlang en ik zal er voortaan elken avond om bidden. Misschien bof ik en sterft gij gauw.

Gij kunt ervan overtuigd zijn, dat ik het bericht van uw overlijden met vreugde zal begroeten."

„Zwijg, brutale kerel, anders sla ik je zoo, dat je ingeen enkele doodkist meer past!"

„Als gij er maar in past, dat is de hoofdzaak. In uw plaats zou ik er tijdig voor zorgen, dat gij na uw dood gemakkelijk te liggen komt."

Dat was te veel voor Baxters zenuwen.

Hij trok zijn pels aan, zette den hoogen hoed op en verliet als een vluchteling de kamer.

In de deuropening keerde hij zich nog eens om.

„Wij zullen eens zien," schreeuwde hij Marholm toe, „wie langer leeft, gij of ik!"

„Ik natuurlijk," sprak de vloer doodkalm. „Ik heb immers noch vliegende tering, noch waterzucht. En als gij u niet bedaard houdt, laat ik mij scheiden, trouw met uw doofstomme lady en kaap u het milioen voor den neus weg."

„Elke stuiver zal je ongeluk aanbrenge!" riep Baxter, de deur met een slag achter zich dichtgooiende.

De vloer haalde glimlachend zijn pijpje te voorschijn en stak het aan met een gevoel van welbehagen, nu hij wist, dat hij een paar uur rust zou hebben.

Daarop nam hij de „Times" op, ging in de aangrenzende kamer op een sofa liggen en begon zoo kalm mogelijk zijn krant te lezen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een onverwachte getuige.

In de vorstelijk ingerichte kamer No. 18 in het Ceciliahotel zat de oude, voornamen Lord Kennington met zijn dochter Mabel een kopje thee te drinken.

Beiden rookten een sigaret en hun gesprek was zeer opgewekt.

Tenminste lady Mabel lachte vroolijk.

„Dit is de gekste toestand, waarin ik mij ooit bevonden heb," sprak zij. „En ik durf er mijn hoofd onder verdedden, dat onze vriend James Baxter toch nog te vroeg lucht krijgt van de zaak en er ons leelijk zal laten invliegen."

De Lord knipte de asch van zijn sigaret met een beweging, die sterk deed denken aan Raffles.

„Je lijdt aan optimisme, mijn kind! En als Baxter je veronderstelling had gehoord, zou hij je het tegendeel bewijzen.

Want die idiote inspecteur — ik verwed er duizend

pond op — laat zich met jou in het huwelijk verbinden en wacht drie uur lang op het hem beloofde milioen."

Hij lachte hartelijk.

Lady Mabel wierp zich ongegeneerd in haar stoel achterover, gooide de beenen in de lucht en begon onbedaarlijk te lachen.

„Wat een prachtige ideeën heb jij toch altijd, Edward!"

De oude lord hief waarschuwend zijn wijsvinger op en sprak ernstig:

„Vader, alsjeblieft! Niet Edward! En wees zoo goed, je netjes te gedragen, gooi je beenen niet zoo in de lucht en vergeet niet, dat je een lady bent en verlamd in de heupen!

Wat dat kleine lichaamsgebrek betreft, de goede Baxter scheen dat niet erg te vinden, maar verzekerde

mij met een stralend gezicht, dat hij dit juist als een bijzonder voorrecht beschouwde — je ziet, het is hem alleen te doen om het geld!”

„Dat men zich zoo in iemand vergissen kan!” zuchtte de schoone lady hoofdschuddend.

„Het is echter uitstekend, dat je mijn bruidegom dit hebt verteld. Want als de kerel met liefkoozingen zou aankomen, dan zou ik in staat zijn hem een klinkende oorveeg te geven en ik denk, dat mijn kans om de vrouw van den politie-inspecteur te worden dan voorgoed verkeken zou zijn!”

Zij lachte en keek haar vader aan.

„Ik weet alleen nog niet, hoe het bij het voltrekken van het huwelijk zal gaan. Want omdat ik doofstom ben, kan ik toch geen „ja” zeggen. Er zal den ambtenaar van den burgerlijken stand dus niets anders overblijven dan eveneens een cursus te volgen bij een doofstommenleeraar.”

De lord haalde onverschillig de schouders op.

„Dat interesseert mij op het oogenblik minder dan de vraag, of Baxter, zooals ik hem beval, een levensverzekering heeft gesloten van een kwart miljoen pond sterling en mij de polis meebrengt.

Want ik denk ze vóór het huwelijk nog aan iemand te verkoopen, opdat wij er de onkosten van onze grap en nog een beetje meer uithalen.”

Hij keek zijn doofstomme dochter met een blik vol welgevallen aan.

„Je ziet er prachtig uit, lieve kind,” sprak hij.

„Ik geloof zeker, dat je Baxter goed bevallen zult, als ik je aan hem heb voorgesteld. Wees echter zeer terughoudend en fier. Dat maakt den diepsten indruk op dezen ezel, omdat hij het voor een bewijs van echte voornaamheid houdt.”

Er werd bescheiden op de deur geklopt en de kellner berichtte, dat mijnheer de inspecteur Baxter zich in de ontvangkamer bevond.

„Dank u,” sprak de lord koel.

En toen de kellner de deur weer achter zich gesloten had, stond hij op en streek zacht met de hand over het hooggekapt blonde haar van zijn dochter.

„Nu begint het, Charly. Vergeet vooral niet, dat je ongeneeslijk doofstom bent. Dan kan je niets gebeuren en Baxter vindt het heerlijk, dat hij zich niet hoeft in te spannen om een geestig gesprek met je te voeren.”

Daarop verliet hij de kamer en begaf zich naar Baxter, die twee kamers verder wachtte en die zich niet op zijn gemak voelde, daar het nog steeds moge-

lijk was, dat Angelika een domheid had begaan bij het geven van informaties.

Toen de oude lord binnenkwam, boog hij diep voor zijn aanstaanden schoonvader en trachtte met een blik uit te vorschen, hoe diens stemming was.

Zijn ongerustheid verdween, toen hij in het vriendelijk lachende gezicht van den ouden heer keek, die hem zijn hand toestak en hem verzocht plaats te nemen.

Zij namen in twee gemakkelijke fauteuils plaats.

„Mijn waarde Baxter,” sprak de lord en den inspecteur steeg bij die vertrouwelijke toespraak het bloed naar de keel, „ik ben gisteravond bij uw vroegere huishoudster geweest. Uit de inlichtingen welke zij mij gaf, bleek mij, dat ik mij niet in u vergist heb.

Gij zijt een man van goede zeden, plichtsbef en vlijt en gij hebt het aan deze eigenschappen zeker te danken, dat gij de voorname betrekking van politie-inspecteur van Londen bekleedt.

Mijn eerste indruk heeft mij niet bedrogen en het verheugt mij, dat de oude familie der Kenningtons in haar kasteel een man van uw uitstekende hoedanigheden zal opnemen.”

Hij zweeg even en scheen ernstig na te denken.

Daarop hief hij plotseling het hoofd op met een snelle beweging en sprak, terwijl hij de smalle, goedverzorgde vingers door zijn baard liet glijden:

„Voordat ik u, mijn waarde vriend, aan mijn dochter voorstel, rust op mij als vader nog de dure plicht, een zakelijke aangelegenheid, die ik reeds met u heb besproken, af te doen: ik bedoel de levensverzekering.”

Baxter greep haastig in zijn linkerborstzak en terwijl een breede glimlach zijn vollemaansgezicht nog dikker deed schijnen, haalde hij een toegevouwen papier te voorschijn en overhandigde het met eerbiedige buigingen aan zijn aanstaanden schoonvader.

„Ik heb reeds drie dagen geleden het bevel van uw lordschap ten uitvoer gebracht en mijn leven laten verzekeren. De premie heb ik voor vijf jaar vooruit betaald.

Ik overhandig uw lordschap hier de polis en verzoek u dringend haar in uw brandkast weg te bergen als financiële achterdeur voor mijn echtgenoot.”

De oude edelman nam de polis, onderzocht haar vluchtig en borg ze toen weg in zijn portefeuille.

„Dat gij mijn wensch zoo stipt hebt opgevolgd, mijn waarde Baxter, bewijst mij alweer uw rechtschapen karakter.”

Hij stond op en verliet de kamer met de woorden:

„En laat mij u nu aan uw bruid voorstellen.”

„Gaarne,” antwoordde Baxter.

Hij vond, dat de toestand eigenlijk zeer pijnlijk was, maar.... wat doet men niet voor een millioen pond sterling!

En terwijl de oude lord zijn dochter ging halen, nam Baxter weer zijn zakspiegeltje en een kammetje ter hand en tooide zich op als een poes.

Hij wilde zich alle moeite geven om een overweldigenden indruk te maken op zijn bruid.

Daar hoorde hij schreden naderen in de aangrenzende kamer, bliksemsnel stopte hij zijn verfraaiingswerktuigen in zijn zak, ging naast zijn stoel staan, legde zijn hand op de leuning, sloeg gracieus het eene been over het andere en wachtte in deze standbeeldhouding het oogenblik zijner verloving af.

Toen Baxter zijn aanstaande vrouw zag, was hij verrukt.

Hij had door zijn Don Juan-avonturen een goeden kijk op vrouwen gekregen en zag dadelijk, dat lady Mabel Kennington, ondanks haar weinig opvallende kreupelheid, een zeer mooi meisje was.

Voorals verbaasde hij zich over het overvloedige blonde haar en hij vond, dat het blonde dons op de bovenlip het goedgevormde, zachte gelaat een pikante schoonheid gaf.

Tot verdere beschouwingen kwam hij niet, want de oude Lord nam zijn dochter bij de hand en geleidde haar naar Baxter, terwijl hij sprak:

„Dit, mijn lieve Baxter, is Mabel!”

De lady maakte eenige levendige gebaren met de handen en keek hem met haar blauwe oogen scherp aan.

Baxter liep een rilling over den rug.

Maar hij begon ook grimassen met zijn handen in de lucht te maken en maakte eenige buigingen voor Mabel.

Dat duurde zoo eenige minuten lang en Baxter begon reeds met groote handigheid zijn vingers naast en over elkaar te bewegen en met verschillende lichaamsdeelen in aanraking te brengen.

Wel deed hij het nog niet met dezelfde vaardigheid als zijn bruid, maar de oude lord scheen zeer tevreden te zijn over deze eerste ontmoeting.

Want hij ging weer zitten, knikte meerdere malen en sprak tot den chef van Scotland Yard:

„Uitstekend, mijn waarde Baxter! Uitstekend, zeer goed! Ik kan u slechts herhalen: gij hebt mijn verwachtingen verre overtroffen. Als ik naar dit begin mag oordeelen, geloof ik bepaald, dat het een goed en gelukkig huwelijk zal worden!”

Baxter, die gedurende het gesprek met miss Mabel

levendig en opgewekt was geworden, boog met een stralend gezicht en sprak, terwijl hij een liefdevollen blik op zijn bruid wierp:

„Ik voel, uw lordschap, dat ik het met uw dochter goed zal kunnen vinden en ik moet eerlijk bekennen, dat ik er met koortsachtig ongeduld naar verlang, door den ambtenaar van den burgerlijken stand voor eenige met miss Mabel verbonden te worden.”

De oude lord noodigde de beide jongelieden met een handbeweging uit om plaats te nemen. Toen beiden zich op een stoel hadden neergezet, sprak hij, zich tot zijn schoonzoon wendende:

„Uw wensch vereert en verheugt mij, lieve vriend, en ik schaam mij niet te bekennen, dat ook ik geheel en al beziel ben door de gedachte, mijn dochter Mabel weldra in uw veilige hoede te weten!

Als gij er dus niets tegen hebt en het geen bezwaar is voor uw particuliere en dienstbelangen, moesten wij, dunkt mij, het voltrekken van het huwelijk, ook de kerkelijke inzegening, vaststellen op vandaag over drie weken.

In dien tijd zullen wij — gij zoowel als ik — gelegenheid genoeg hebben om alle voorbereidende maatregelen te treffen, die noodig zijn voor het huwelijk.

Daar gij als een der beroemdste Engelsche ambtenaren zeker den wensch koestert in dienst te blijven en uw niet genoeg te waardeeren krachten wilt blijven wijden aan de bescherming der Engelsche ingezetenen,” — Baxter nam in zijn fauteuil onwillekeurig een militaire houding aan — „zal ik zien, een goed ingerichte villa, aan het Strand of in een der deftigste wijken van Londen, voor het jonge paar te krijgen.

En de met middelen, die ik te mijner beschikking heb, hoop ik u beiden zulk een mollig nestje te kunnen inrichten, dat gij u als in den zevenden hemel zult gevoelen.”

Baxter zwom in een zee van zaligheid.

Een toekomst opende zich voor hem, zooals hij zich die in zijn stoutste droomen nooit had durven voorstellen.

Er gebeurden toch nog wonderen op deze wereld!

Want als hij eraan dacht, hoe hij in de Manchesterstreet op een tweede étage een woning van vier kamers voor veel geld had, een woning, die alle comfort miste — en als hij bedacht, dat hij over eenige weken de bezitter van een millioen pond sterling zou zijn en nog en menigte andere voorrechten zou genieten, dan schudde hij telkens en telkens weer het hoofd, verbaasd over zichzelf en zijn groot geluk.

Hij zou een der grootste, voornaamste inwoners van

Londen worden, hij zou in den Koninklijken Schouwburg een loge huren, hij zou opgenomen worden in de Strandclub, auto's houden, zou zich een eigen plezierjacht koopen, reizen ondernemen naar den Indischen Archipel, zoodra het weer in Londen slecht werd — —

Hij zou — —

Hij wist niet, wat hij allemaal zou doen.

Slechts één ding was hem duidelijk, dat zijn leven een keer zou nemen, dat hij voortaan een der bekendste en beroemdste personen van Engeland zou worden!

Hij, de inspecteur van politie James Baxter!

Het zou den ouden lord Kennington, wiens familie meer dan zeventienhonderd jaar oud was, zeker gemakkelijk vallen, van den koning gedaan te krijgen om zijn schoonzoon in den adelstand te verheffen.

Baxter herinnerde zich den baronnetitel, welken de Lordmayor hem kort voor den dreigenden ondergang der wereld in April had verleend, maar helaas een paar dagen later weer had ingetrokken.

Nu moest lord Kennington echter nogmaals een poging wagen om Baxter hiervoor schadeloos te stellen en de inspecteur twijfelde er geen oogenblik aan of den ouden edelman zou dit wel gelukken.

In deze stemming stemde Baxter toe in alle voorstellen van Lord Kennington betreffende het spoedige huwelijk, verklaarde volkomen in te stemmen met de plannen die zijn schoonvader hem uiteenzette en die betrekking hadden op de inrichting der villa, en dacht, terwijl hij zich door équilibristische hand- en lichaamsbewegingen voortdurend met miss Mabel onderhield, steeds aan het millioen pond sterling, de Strandclub, het plezierjacht, de auto's, de villa en den baronnetitel.

Baron James Baxter van Kennington Dundley Castle!!!

En hij vond, dat de oude lord in hem een schitterende partij voor zijn dochter had gevonden.

Jonge geadelden waren er genoeg, maar dat deze pas geadelde ook tevens politie-inspecteur van Londen was en een uitstekende sociale betrekking bekleedde, dat was zulk een groot geluk, dat het met een millioen pond sterling niet te duur betaald was.

Baxter begon zich dan ook een beetje verwaand te voelen en luisterde naar de voorstellen van lord Kennington met een genadig hoofdknikje.

Hij had in de laatste dagen opgemerkt, hoeveel waarde de oude edelman hechtte aan een huwelijk tusschen zijn dochter en den Londenschen politie-inspecteur, onder wiens echtelijke hoede hij haar tot elken

prijs wilde stellen en hij meende het aan zichzelf verplicht te zijn, zijn eigenbelang op den voorgrond te schuiven.

Op den duur begon het hem te vervelen, dat lady Mabel haar met ringen overladen handen voortdurend voor zijn gelaat heen en weer bewoog en hij had telkens lust om haar een ferm klap over de handen te geven.

Wie kon het hem kwalijk nemen, dat hij als een opgeblazen rentenier het hoofd fier in den nek wierp bij het verlaten van het Cecilia-Hotel, toen hij naar zijn woning reed om zich te verkleeden voor een nachtelijke boemelpartij?

Daarboven in de kamer van het hotel, zoeven door Baxter verlaten, zat lord Kennington met lady Mabel.

Vader en dochter keken elkaar aan en barstten uit in een onbedaarlijk lachen, toen de inspecteur de kamer had verlaten.

De miss nam haar kleeren hoog op en begon een cakewalk door de kamer te dansen, terwijl haar oude vader een sigaret opstak, gemakkelijk in zijn fauteuil achterover leunde, de beenen in hun volle lengte uitstrekte en met het grootste welbehagen den rook naar het plafond blies.

„Nu, Charly,” lachte hij, „hoe bevalt je bruidegom je?”

Lady Mabel kwam met een sprong naar hem toe, ging op zijn knie zitten, sloeg haar armen om zijn hals en antwoordde:

„Het was schitterend, Edward. Hoe de kerel de kamer uitging! Aan elken vinger een banknoot van honderd pond! Ik had hem graag met mijn fijne laarsjes een trap gegeven.”

Lord Kennington antwoordde hoofdschuddend, terwijl hij zijn dochter een bestraffenden blik toewierp:

„Jij bent de zeldzaamste bruid, die ik ooit in mijn leven heb gezien. Elke andere zou zich nu in jouw plaats in haar kamer terugtrekken om in zaligheid na te denken over de uren, met haar bruidegom doorgebracht.

Jij echter zit hier op de knieën van je ouden vader, slingert je beenen heen en weer, danst de cakewalk en vertelt, dat je je bruidegom het liefst een trap zoudt hebben gegeven!”

Miss Mabel verliethaar zitplaats en begon door de kamer heen en weer te loopen.

„Zeg eens, Edward,” sprak hij op spottenden toon, „het is eigenlijk zeer verdienstelijk van Baxter, dat hij

zich moeite heeft gegeven om zich met mij in de taal der doofstommen te onderhouden. Ik heb wel niet begrepen, welke bekentenissen hij mij met zijn dikke, roode worstvingertjes deed, maar dat is, denk ik, wederkeerig.

Gedurende onze bruidsdagen zullen wij daarin wel meer routine krijgen. Mij tenminste zal het spijten als deze grap afgelopen is."

„Wat echter onvermijdelijk is," antwoordde de oude heer. „Want ik kan de grap natuurlijk slechts doordrijven tot aan de voltrekking van het burgerlijk en kerkelijk huwelijk en moet er een eind aan maken, als het aankomt op de uitbetaling van het millioen.

Hopenlijk maakt dat kameel van een inspecteur niet al te veel schulden vóór dien tijd, anders is er alle kans dat hij jarenlang gebukt moet gaan onder dit schatrijke huwelijk."

„Ik zou het dien opgeblazen kikker graag gunnen," sprak Charly, „ik ben alleen bang, dat de kerel een beroerte krijgt van woede!"

Lord Edward glimlachte.

„Dat is mogelijk," antwoordde hij, „maar dat gaat ons niet aan. Hoofdzaak is, dat ik de polis der levensverzekering tijdig verkoop, dat zal waarschijnlijk reeds vanmiddag of morgenochtend gebeuren, want de man heeft de premie over vijf jaar vooruitbetaald.

Ik kan je niet zeggen, hoezeer ik een dergelijke stiptheid weet te waardeeren en ik hoop, dat de brave Baxter voortaan al mijn wenschen zoo nauwgezet ten uitvoer brengt!"

Zijn dochter met de pikante bovenlip was weer verbaasd.

„De duivel mag weten, Edward, wat jij nog allemaal met Baxter uithaalt. Men moet buitengewoon dom zijn om zich telkens zoo door jou te laten beetnemen!"

„Om je de waarheid te zeggen, Charly, ben ik er bang voor, dat Baxter het nog eens in zijn hoofd zal halen om zijn ontslag en pensioen te vragen en dat zou vreeselijk zijn, want zonder Baxter heb ik geen werk. Zonder hem is mijn sport mij geen cent waard!"

En — ten slotte krijgt iedereen er toch eenmaal genoeg van om zichzelf tot caricatuur te maken! Dit is den goeden, braven Baxter volkomen gelukt."

Lady Mabel schudde het hoofd.

„Dat geloof ik niet, Edward!" antwoordde zij, „mensen als Baxter en consorten hebben een ongehooflijk dikke huid. Ik heb de stellige overtuiging, dat Marholm, als hij in zijn plaats inspecteur van poli-

tie te Londen was, zijn betrekking allang had opgegeven."

„Het is toch eigenlijk jammer, dat de vloot, die een zeer helderen kop heeft, door dien ezel van een inspecteur wordt belemmerd om zijn bekwaamheid te bewijzen. Ik heb al langen tijd mijn hersens gepijnigd met de vraag hoe het mogelijk zou zijn om Marholm uit de klauwen van Mr. James te bevrijden, maar ik kan tot geen resultaat komen."

De jonge lady bleef voor hem staan en keek hem met verbaasde blikken aan.

„Je goede hart spreekt weer uit je woorden, Edward. Wees maar blij, dat de kleinzielige naijver van Baxter den eenigen persoon aan den ketting heeft gelegd, die misschien in staat zou zijn om ons gevaarlijk te worden. Want met Baxter en zijn heele leger manschappen heb je minder te doen dan met de vloot alleen.

„Maar," — zij lachte vroolijk — „zeg eens, hoe heeft zich de huishoudster van Baxter gedragen toen je om inlichtingen bij haar was?"

De oude heer lachte eveneens.

„Er is iets niet in orde," sprak hij, „de oude vrouw heeft op zulk een opvallende wijze den lof gezongen van haar vroegeren meester, dat ik mij zeer verbaasde.

Daarbij was zij dom genoeg om mij te vertellen, dat zij ten gevolge van ruzie met Baxter diens huis vijf dagen geleden verlaten had. En gisteravond was zij vol lof over de beminnelijkheid van haar vroegeren tyran."

Hij schudde opnieuw het hoofd.

„Daar is bepaald iets niet in orde, dat verzeker ik je, Charly, en ik had er honderd pond voor over als ik wist hoe hij de oude heks heeft kunnen bewegen om mij dergelijke inlichtingen te geven!"

Geruimen tijd heerschte stilzwijgen tusschen de beide vrienden.

Eindelijk sprak Charly:

„Wij zullen mijn verloving met Baxter in de „Times", de „Morning Post", de „Daily Chronicle" en in alle andere groote dagbladen van Londen laten zetten, één daarvan zal de huishoudster bepaald lezen.

Als zij verneemt, dat haar chef zich op zekeren datum in het huwelijk begeeft en hij ook haar beloften of toezeggingen heeft gedaan, kan het een prachtige scène geven.

Laten wij beginnen onze verlovingsberichten op te stellen en vaststellen, wanneer en waar wij trouwen, want eigenlijk hangt daarvan mijn levensgeluk af en dat is altijd iets gewichtigs!"

Lachend zetten zij zich aan het werk om de grap tot het einde toe vol te houden. — — —

Met de „Times” in de hand snelde miss Brown de slaapkamer van Angelika binnen en trok de gordijnen open, zoodat het daglicht ongestoord kon binnenvallen en ook Angelika bescheen, die plat op den rug lag, de oogleden stijf gesloten, de dikke lippen trechtervormig geopend, terwijl haar omvangrijke boezem met dof geluid onrustig op en neer ging.

Miss Brown greep in haar opgewondenheid de haarvlecht van haar zuster en trok die heen en weer.

„Zeg!” schreeuwde zij haar toe, „word wakker, Angelika, je bruidegom is een bigamist!”

Zij moest deze woorden nog eenige keeren luidkeels herhalen, voordat de jonge bruid uit haar zoeten morgensluimer opschrikte.

Met halfopen oogen richtte de schoone vrouw zich op, leunde op haar vleezige ellebogen en staarde haar zuster met een domme gelaatsuitdrukking aan.

„Wat mankeert je, Mary, waarom stoor je mij in den vroegen morgen?”

Miss Brown ging op den rand van het bed zitten en herhaalde met een hoonenden lach:

„Je bruidegom is een bigamist!

En als je het niet gelooft, lees dan de *Times* van vandaag, waarin te lezen staat onder „Stadsnieuws”, dat de inspecteur van politie Baxter morgenmiddag om 5 uur zal trouwen.

Volgens de *Times* heet zijn bruid echter niet Angelika Brown, maar zij is de dochter van den Schotschen lord Kennington.”

Angelika maakte een snuivend geluid, dat aan een olifant herinnerde, sprong haar bed uit, trok haar zuster de courant uit de vingers en liep er mee naar het raam.

Na eenige minuten had zij met haar kortzichtige oogen de mededeeling gevonden, die zij in vliegende haast las.

Een kreet van woede uitstootend, die niets mensche lijks had, kneep zij de krant in elkaar, wierp ze haar zuster in het gezicht en sprong met een aanloop weer in haar bed, trok de dekens tot aan haar neus op en begon erbarmelijk te kermen en weklagen.

Haar zuster verliet de kamer.

Het duurde ongeveer een uur, voordat Angelika in zooverre gekalmeerd was, dat zij over het gelezene kon nadenken.

Toomeloze woede had zich van haar meester ge-

maakt en het verlangen naar gruwelijke wraak vulde haar maagdelijk hart.

Nu herinnerde zij zich ook het bezoek, dat de oude lord Kennington haar had gebracht. En zij was zoo woedend op zichzelf over de schitterende informatie, die zij van Baxter had gegeven, dat zij zichzelf wel wilde kastijden.

Maar het zou dien bedrieger van een inspecteur niets geven? Zij zou hem een kool stoven, waaraan hij zijn maag totaal zou bederven!

„Die schurk! Die bedrieger! Die ploert!” schold zij, terwijl zij haar niet zeer gracieuze onderkleeren aantrok en haar dik lichaam wrong in een ochtendjapon van vuurrood flanel, die zij pas voor veel geld had gekocht, in zalige afwachting van de dingen, die komen zouden.

Zij draaide haar weinige haren tot een knoop op het achterhoofd en verliet daarna, als de beleedigde godin der onschuld, haar jonkvrouwelijk slaapvertrek, terwijl de vuurroode sleep van haar ochtendjapon als een afschuwelijk ondiep achter haar dwarrelde.

„Zoo'n schurk! Zoo'n spitsboef! Zoo'n misdadiger!” klonk het van haar kuische lippen en met een zegevierend lachje dacht zij aan de wijven van Battersea en Whitechapel, die zij allen als getuigen bij Baxters huwelijk zou uitnoodigen. — — — — —

In de ontvangsalon van het Ceciliahotel stonden lord Kennington en Baxter op de bruid te wachten, want zij zouden naar het stadhuis rijden.

Baxter droeg een zwarten rok, terwijl zijn schoonvader een elegante frac aanhad en zijn cylinder in de paarlgruis geschoeide hand droeg.

Baxter was zeer opgewonden, wat hij tevergeefs trachtte te verbergen.

De oude lord daarentegen was volmaakt kalm en voornaam als altijd.

„Waar zou uw dochter toch blijven?” bromde de bruidegom van tijd tot tijd, den ouden edelman met smeekende blikken aanziende.

Deze scheen zich daarover niet ongerust te maken.

Met onverstoorbare kalmte rookte hij zijn sigaret en keek blijkbaar vol belangstelling naar de in- en uitstroomende gasten.

Terwijl hij een blik wierp op de groote klok in de vestibule, sprak hij:

„Zij zal over twee minuten hier zijn, want stiptheid is een der voornaamste deugden van mijn dochter!”

„O, uw lordschap, zij heeft meer deugden. Zij heeft

er een massa zelfs! En ik zou niet weten te verklaren, welke van die deugden ik het meest waardeer. Ik geloof, uw lordschap, dat men een lang en gelukkig huwelijk noodig heeft om alle deugden, die lady Mabel bezit, op voldoende wijze te leeren kennen en te waardeeren!"

De oude lord nam zijn beleefden schoonzoon met een half spottenden blik op en, met zijn hand naar den ingang wijzend, sprak hij:

„Daar komt mijn dochter! Gij ziet, waarde Baxter, dat stiptheid de beleefdheid der vorsten is."

Lord Kennington lachte met zijn fijn, diplomatisch lachje en ging met Baxter de jonge dame tegemoet.

Lady Mabel Kennington droeg onder een langen skungspels een donker, eenvoudig, maar voornaam kleed, gegarneerd met echte Iersche kant.

Haar blond haar, dat nu laag opgemaakt was, kwam in weelderigen overvloed te voorschijn onder den met kostbare struisveeren gegarneerden Rembrandthoed en omlijstte het bekoorlijke gelaat als in goud.

Toen zij daarna met hun drieën naar het bureau van den burgerlijken stand reden, deed Baxter telkens pogingen om de jonge lady zijn liefde te kennen te geven.

Doch een vermanende, ernstige blik van den vader deed hem telkens de verlangend uitgestrekte handen terugtrekken, terwijl hij het een of andere onverstaanbare excuus mompelde.

Zwijgend legden zij het verdere van den weg af.

Eindelijk was het stadhuis bereikt.

Het rijtuig bleef staan.

Baxter sprong eruit, bood zijn bekoorlijke bruid zijn arm en ging, zonder zich om den hem volgende ouden lord of de opvallend dichte menschenmassa te bekommeren met hoog opgericht hoofd de straat over.

Nog twee stappen en de deur van het gebouw zou bereikt zijn.

Doch daar verscheen voor hem een vrouw en die vrouw was — Angelika! —

Zij ging vlak voor den huwelijkskandidaat staan, nam hem met een minachtenden blik op en sprak, onder groote spanning der omstanders, tot den politie-inspecteur, die haar met hulpeloze blikken als gehypnotiseerd aanstaarde:

„Jij gemeene schurk en bedrieger!

Jij verboemelde en zedeloze kerel!

Jij bigamist! Huichelaar!" (Zie het titelblad.)

Op hetzelfde oogenblik liet Mabel den arm van

Baxter los en sprong, gevolgd door den ouden lord, over wiens fijnbesneden gelaat een spottend lachje gleed, in het coupeetje.

En toen het rijtuig reeds wegreed, zagen zij nog met een verholten lachje, hoe een heele troep markt-wijven en arbeidersvrouwen zich op Baxter wierp en den inspecteur van politie onder een luid hoera en een vloed van scheldwoorden met paraplu's en vuisten afranselde.

Baxter verdedigde zich wanhopig en haalde zelfs zijn penning, dien hij steeds bij zich droeg, te voorschijn om zijn identiteit te bewijzen, maar de dames waren blijkbaar door het dolle heen.

Haar woede scheen zich te verdubbelen en haar krachten eveneens.

Op het luide schreeuwen van Baxter naderden eenige politie-agenten. Maar voordat zij zich door den dichtendrom hadden kunnen heendringen, was de chef van Scotland Yard reeds lang overgeleverd aan de wraak van Angelika en haar vriendinnen.

Angelika was de eerste, die bij het naderen der agenten de vlucht nam.

De politiebeambten trachtten later nog wel zooveel mogelijk de misdadigsters te pakken te krijgen, maar de hoofdschuldige was verdwenen en Baxter diende geen aanklacht tegen haar in wegens bedreiging, belediging en dergelijke strafbare feiten.

Met verscheurde kleeren, vol striemen en blauwe plekken verliet hij onder het joelende geschreeuw der volksmenigte, die hem herkend had, het terrein zijner nederlaag, sprong in een cab en reed naar huis.

Daar ging hij naar bed, zette vliethee, wreef zijn blauwe knokkels met groote zorgvuldigheid en dacht bij zichzelf, dat het een genot moest zijn, nu te kunnen sterven.

Maar hij ging niet dood!

Na 14 dagen was hij in zooverre hersteld, dat hij zijn dienst weer kon waarnemen en voor het eerst zag hij er tegen op, zich op zijn bureau te vertoonen.

Hij had er een duister vermoeden van, dat de Londensche pers zich gedurende zijn ziekte met hem had beziggehouden en hij vreesde terecht dat de jongste catastrophe aanleiding had gegeven om hem weer eens belachelijk te maken....

Marholm ontving hem met een grijnslach.

„Zoo, inspecteur," lachte hij, „weer op de been? Gij hebt veel verzuimd. Gij hadt de tijdschriften eens moeten zien, die verschenen zijn tijdens uw ongesteldheid! Sommige hadden zelfs illustraties van de ge-

schiedenis. Gij, inspecteur, en Angelika lijkt sprekend.

Ik heb alle tijdschriften en kranten netjes voor u bewaard en op uw schrijftafel gelegd, daar ik wel begreep, dat ze u interesseeren.

„Daar ligt ook een brief voor u, die een loopjongen een uur na den aanval op u hier heeft afgegeven.”

De ridder van de droevige figuur greep naar den brief, blij dat hij kon ontkomen aan de spottende blikken van zijn secretaris en scheurde het couvert open.

De vloowas onhoorbaar achter hem komen staan en las den brief mee.

Deze luidde:

„Mijn lieve schoonzoon!

Met oprecht leedwezen heb ik als ooggetuige en ook uit de kranten kennis genomen van den op u gepleegden aanval door de vrouwen van Whitechapel. Mijn dochter Mabel, alias mijn vriend en secretaris Charly Brand, evenals ik zelf, uw dienstwillige dienaar en ondergeteekende, hebben er veel verdriet van, dat door bovenvermeld onverwacht voorval de huwelijksvoltrekking niet kon plaats vinden, waardoor wij eindelijk het zoözeer verlangde, groote geluk deelachtig zouden zijn geworden, met u, mijn lieven schoonzoon, voor eeuwig verbonden te zijn.

Lady Mabel laat u groeten en deelt u mede, dat zij, die haar spraak intusschen terug heeft gekregen, vervuld is van bewondering over de groote vorderingen, die gij in zoo korten tijd hebt gemaakt op het gebied van de doofstommentaal.

Ik zelf blijf, als altijd, ook zonder uw schoonvader te worden, u zeer genegen, waarvoor ik des

te meer aanleiding heb, nu de polis van uw levensverzekering mij verscheiden duizenden ponden sterling heeft opgebracht, die ten goede komen aan de Londensche armen.

Groet Angelica van mij en zeg haar, dat ik haar heb leeren kennen als een vrouw met karakter en humor.

Het beste zou zijn, mijn waarde Baxter, als gij met de dikkert gingt trouwen, oök zonder een milioen pond!

Ik verzoek u echter, mij en mijn vriend Charly die u nog altijd bemint, op uw bruiloft uit te noodigen; wij bevelen ons aan als getuigen tegen billijke conditie.

JOHN C. RAFFLES.

... .. Baxter was doodsbleek op een stoel neergevallen en verkeerde werkelijk in gevaar, een aanval van beroerte te zullen krijgen.

De gedachte, dat de heele geschiedenis niets anders was dan een grap van den zoo zeer gehaten grooten onbekende en diens vriend scheen hem zoo afschuwe-lijk en ongehoord, dat hij de vloow in het lachende gelaat moest kijken om te kunnen gelooven, dat alles werkelijkheid was.

„Marholm!” sprak hij met moeite, „wat zeg jij er van?”

„Dat dit ongetwijfeld de mooiste, geniaalste en geestigste mop is, die uw vriend Raffles met u heeft uitgehaald!” antwoordde Marholm.

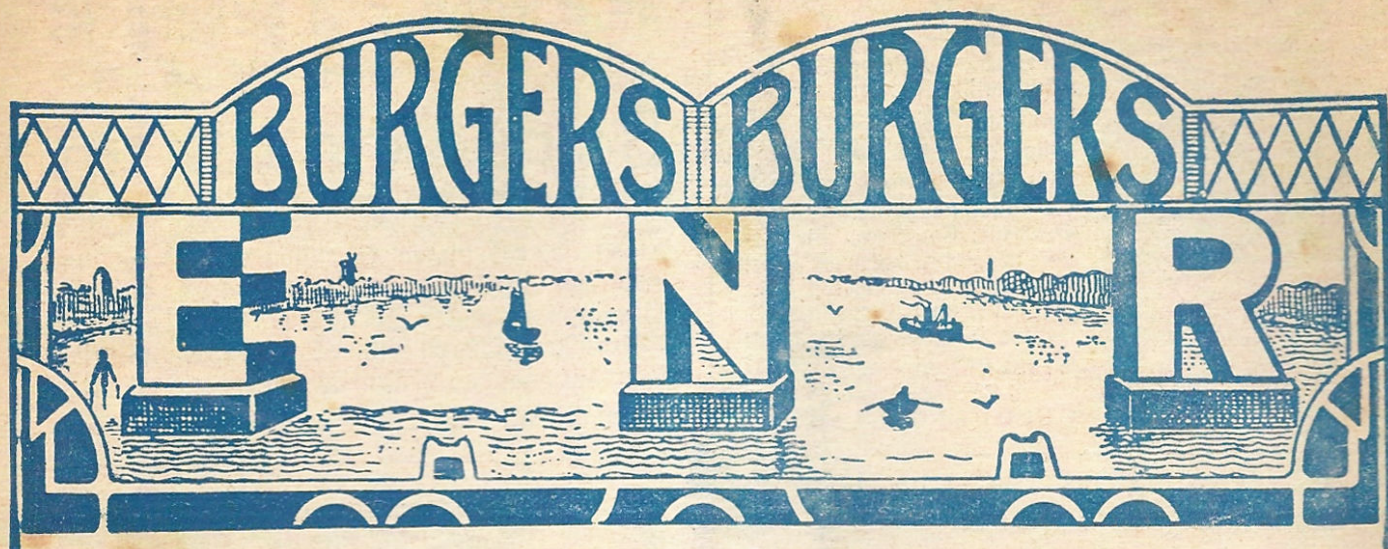
„Ik vraag mijn pensioen aan!” jammerde Baxter verpletterd.

En de vloow hoopte van ganscher harte, dat zijn chef dezen keer woord zou houden.

De volgende aflevering (No 83) bevat:
„Het Caruso-concert”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♫ volwassen, verstandig ♫
mensch kan dwalen in de
keus van zijn rijwiel blijkt
iederden dag. Dwaal niet en
♫ kies een ♫

BURGERS E. N. R.